ЧЕРВЕНЬ
1975
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 11 (957)
Ціна номера 12 коп.

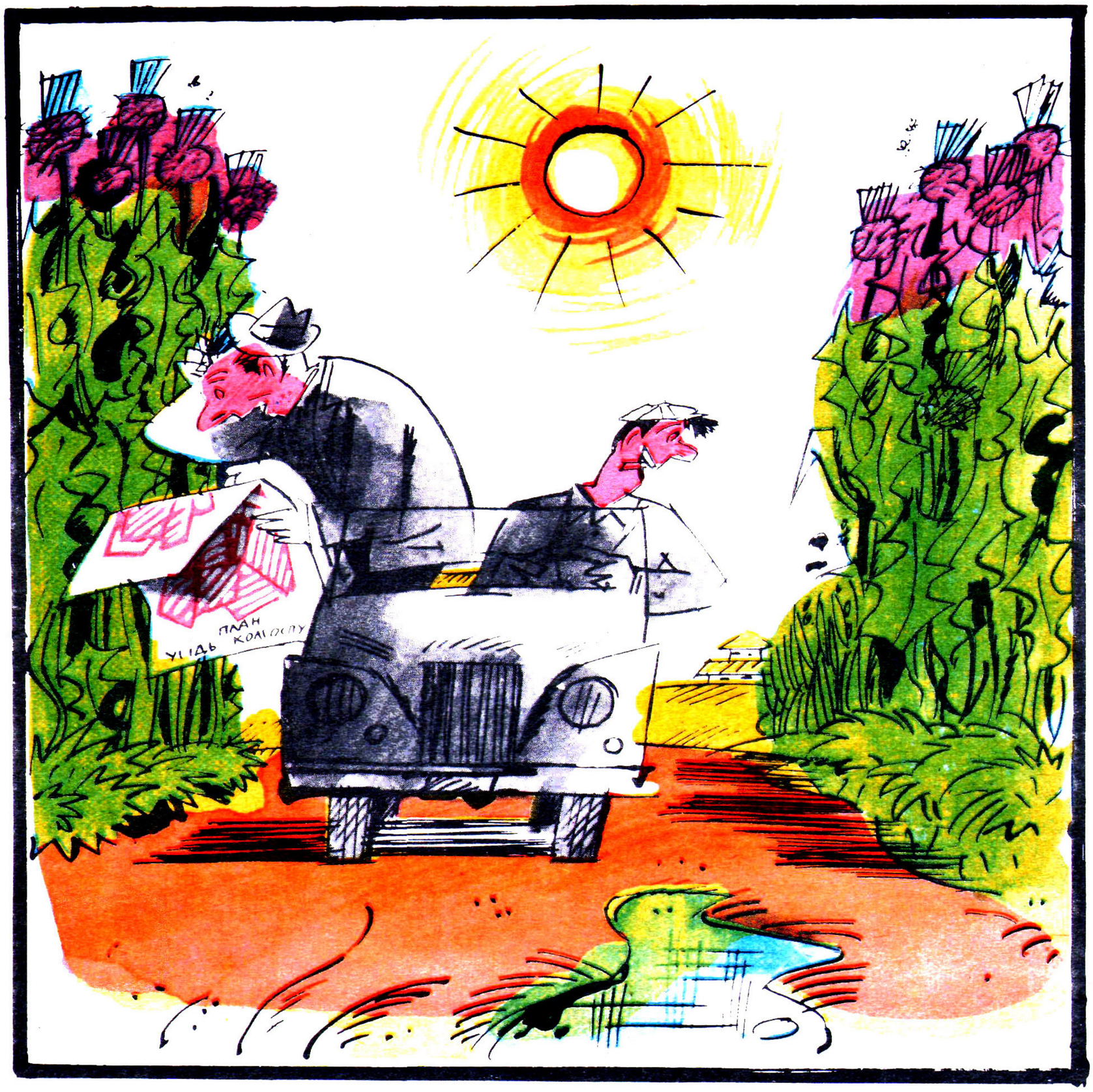
ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Усуває недоробки.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А мені пам'ятається, що праворуч — кукурудза, а соняшник — ліворуч.

Телеграфне Агентство ПЕРДЯ

ПОСОРОМЛЕННЯ АТЕЇСТА

КРИВИЙ РІГ. (Кор. ТАП). У червоному куточку Інгулецького дріжджового заводу відбувся диспут на тему «Чи існують злі духи». Приїжджий лектор-атеїст тов. Безбожний, грунтуючись на новітніх досягненнях науки, блискуче довів неможливість існування усяких лісовиків, домовиків, злих духів та іншої нечисті. Та коли тов. Безбожного провели в балку, у яку завод, минаючи очисні споруди, випускає свої стічні води, лектор-атеїст кинувся панічно тікати, не витримавши злого духу, який виходить звідти.

КОСМІЧНИЙ ПОДАРУНОК

Унікальний сюрприз підготувала споживачам дирекція Чернігівського хлібокомбінату. Роздобувши в Академії наук кілька камінців, доставлених свого часу з Місяця, керівники комбінату помістили їх у торти з символічною назвою «Космічні». Першим щасливцем виявився мешканець селища Куликівки П. Я. Найда: він став власником одного з камінців, хоча ледве не позбувся зуба. «Але що таке зуб, — говорить він, — у порівнянні з тим, що я маю сувенір з Місяця!»

Дирекція хлібокомбінату тепло поздоровила тов. Найду із такою удачею.

ВЕСЕЛИЙ БУФЕТ

ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ. Провідники вагонів уже давно звернули увагу на цікаву особливість Могилів-Подільської станції: пасажири, які вибігають тут із поїздів, щоб випити у вокзальному буфеті прохолодного безалкогольного напою, нерідко повертаються у свої купе з веселими піснями на устах.

Як виявилося, нічого таємничого в цьому немає: працівники буфету вважають, що торгувати мінеральною або ж фруктовою водою невигідно, а тому замість неї настійно пропонують відвідувачам винно-горілчані напої.

Лист В. В. ФУЧЕНКОВІ — керівникові Тлумацького комплексу по відгодівлі свиней, що на Івано-Франківщині сущий

Здоровенькі були!

Здоровенькі були, Василю Васильовичу!

Чоловік ви бувалий і, мабуть, чували не раз отакі приблизно діалоги:

— Семене Петровичу! Сьогодні вранці обприскали колгоспний сад, а пасічників забули попередити, щоб вони вулики позакривали. Пропадуть же бджоли.

— А-а, чорт їх не візьме. По-одумаєш, бджоли!

Про-о-пали бджоли, й собаки не гавкали...

Або:

— Федоре Івановичу! Там якась ворона залишила на березі Тікича близько двох тонн міндобрив. Піде вночі дощ — пропадуть і добрива, і річці біда буде.

— Який там у дідька дощ! Ти що, прогнозу не чув? У найближчі три доби буде без опадів.

Уночі полив, як з відра, дощ, і добрива попливли в Тікич. І чхає, і стогне, і плюється бідна степова річечка, аж слухати страшно. Та хіба тільки вона одна?

Скажіть, ви чули коли-небудь, як чхає та стогне наш давній добрий друг, наш швидкоплинний Дністер? Якщо не чули — обов'язково послухайте.

Може, якоїсь тихої літньої ночі нападе на вас зловредне безсоння, то ви не перевертайтеся сердито з боку на бік, а надіньте піжаму й вийдіть надвір. Вийдіть, станьте під кущем бузку і вслухайтеся у далекі нічні гомони. Вслухайтеся, і ви почуєте оте хворобливе чхання, той гіркий стогін дністровський. Почуєте, запевняю вас, якщо навіть у той час рохкатимуть спросоння усі десять тисяч свиней, що набирають ваги в керованому вами комплексі.

Так, гучно, дуже гучно стогне і чхає наш добрий старий Дністер, сердито випльовуючи всю ту гидоту, що скидають у його життєдайні води недобрі, безсердечні люди. Але відплюватися він не може. Багато, занадто багато всілякої нечисті брудними потоками пливе до його берегів.

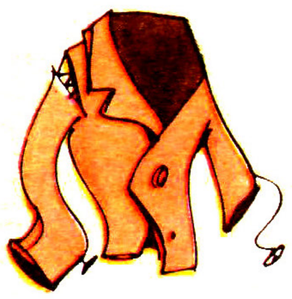
От і чхає, от і стогне, от і одпльовується наш добрий старий Дністер. І думу свою невеселу думає. Думає-гадає, з якої глини виліпив господь-бог тих недобрих, безсердечних людей, в миру наречених губителями природи. Думає-гадає, коли ж ці люди зрозуміють, нарешті, ту прописну істину, що капостити в царстві природи категорично забороняється законом, бо то є злочин перед суспільством, бо травмувати природу — то однаково, що рубати сук, на якому сидиш.

Ця загадка, невельмишановний Василю Васильовичу, не дає і мені спокою. Ну взяти конкретно хоч би вашу персону. Коли глянути на вас з одного боку, то, як кажуть прикарпатці, газда ви файний. Освічений товариш, начитаний, економічно ерудований, хазяйство в комплексі ведете грамотно, на рівні.

Ну, а коли глянути з іншого боку, то побачиш такого губителя природи, що файнішого ще пошукати треба.

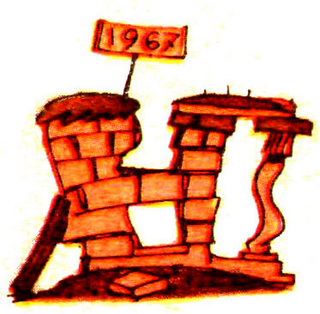
Пробачте за таку різку атестацію, але від правди нікуди не дінешся. З вашого дозволу я підкріплю її конкретними фактами. Тлумацький свиновідгодівельний комплекс, як це й було передбачено проектною документацією, має двоє гноєсховищ. Обоє герметично закриті, щоб гній та інші відходи виробництва не виливались і не забруднювали зовнішнього середовища. Періодично, як того вимагають правила експлуатації комплексу, гній треба вивозити на су-

perec-ua.
perec-ua.

СИЛА ЗВИЧКИ

Тиждень тому я пошив новий костюм. Рядова, буденна подія. Але якби не одна деталь у цій рядовій події, я ніколи б не взявся за перо. По-перше, я костюм шив у одного знайомого. По-друге, наскільки мені відомо, він останніми роками кравцем не працював. По-третє... Але давайте все по порядку. Приніс я костюм додому, розгорнув пакунок, дивлюсь — на піджаку не пришито комірця, а на штанях — жодного гудзика. Я назад, в ательє, до свого знайомого...

— Слухай, — кажу. — У тебе що, стопроцентний склероз?! — і показую йому на недоробки.

— Не в склерозі суть, — відповідає. — Це все відбитки старої професії. Ти ж знаєш, я довгий час працював будівельником. Ми звикли так: аби стіни й дах. А на якісь там дрібниці ми ніколи уваги не звертали. Нам аби здати об'єкт. А тут, бач, не догодиш: тому накладну кишеню приший, тому встав «блискавку» в штани... Ніби все це так важко самому зробити...

— Сила звички, значить? — перепитую.

— Вона, проклята, — киває на знак згоди.

— А ти, випадково, не в Парпурівцях працював? — цікавлюся, поки він гудзики пришиває.

— А де це вони?

— На Вінниччині. У Вінницькому районі. Там чотири роки тому завалився сільський клуб. Тоді будівельники узялися споруджувати новий. Стіни й дах вигнали і на тому об'єкт залишили. Тепер обидва клуби схожі один на одного: без вікон, без дверей.

— Ні, в Парпурівцях я не був.

— Тоді, може, у селі Жовтневому, що під Тернополем? Там ще з тисяча дев'ятсот шістдесят дев'ятого року ПМК-213 тресту «Тернопільсільбуд» споруджує Будинок культури і ніяк закінчити не може.

Відкусуючи нитку біля другого гудзика, він заперечливо похитав головою.

— Все ясно. Ти з Вереміївки приїхав! Там є одна будова, котра нагадує щось середнє між фундаментом піраміди і розритим скіфським курганом. Весь Чорнобаївський район Черкаської області їздить подивитися на те будівництво. «Що воно буде?» — запитують приїжджі. «Що буде, побачимо. А за планом має бути Будинок культури», — відповідає за всіх начальник Ірклiївського міжколгоспбуду т. Лесечко.

— І давно будують? — запитав майстер, заселяючи нитку в голку.

— Уже вісім років.

— Ні, я у Вереміївці не працював.

— То, може, у Бобринці?

Він перейшов до накладної кишені і, кинувши на мене малопривітний погляд, запитав:

— Кіровоградської області?

— Так. Там у колгоспі імені XXI з'їзду КПРС теж уже вісім років мудрують над новим Будинком культури, як оце ти над тією кишенею.

— І як?

— За новим методом. Штукатурку, наприклад, кладуть, як подекуди асфальт на тротуарах. Спочатку штукатурять, тоді зривають, починають проводити електрику. Потім штукатурять, тоді штукатурку зривають — проводять парове опалення, тоді знову штукатурять, потім...

— Досить, — він з м'ясом відірвав кишеню, що пришивав не там, де слід. — Знущаєшся?

— Я серйозно. Там саме так будують. А ти що, звідти?

Він не сказав ні слова. Так я і не дізнався, в якій же будівельній організації мій знайомий останнім часом працював. Поїхати б, подивитися, що ж він там понаспоруджував.

Оксент ФЕДОРЧУК.

МУДРА ПОРАДА

Недарма кажуть: якщо хочеш зробити щось мудре, то вислухай дружину і зроби навпаки.

Так сталося й зі мною. Почула моя дружина, що правління колгоспу «Дніпро» села Васютинців Чорнобаївського району, де ми живемо, вирішило продати вчителям по центнеру кукурудзи, і до мене: піди та й піди!

— Не піду, — кажу я. — Ми обоє вже пенсіонери, а продають, як ти сама чула, вчителям.

— Так і ми ж були вчителями, — вона мені. — Адже цілих дев'ятнадцять років ти був у селі директором школи, в президії тебе обирали, за роботу тебе хвалили. Хіба таки відмовлять!

І справді, голова колгоспу Іван Іванович Лила зустрів мене привітно.

— Як же ми можемо відмовити, — сказав він, — випишемо! Адже половина села — ваші учні. Я вже не кажу про вашу громадську роботу. Випишем, випишем! Ото тільки... самі розумієте, колгосп є колгосп. Це проста формальність — напишіть заяву до правління.

З легким серцем я написав заяву.

Минуло два тижні, і я пішов довідатись про наслідки. Іван Іванович поїхав відпочивати, і мене зустрів заступник голови Микола Петрович Кабанов. Він сказав:

— У зв'язку з тим, що ви не колгоспник і ніде не працюєте, правління колгоспу вам відмовило.

Ось так. Коротко і ясно. Тільки я собі думаю: невже треба було примушувати писати заяву, щоб таке повідомити. А втім, сам винен. Треба було б, як ото мудро радять, вислухати жінку і зробити навпаки. Не було б зайвого клопоту.

П. СКОРОХОД.

Черкаська область.

сідні поля — хай вони колосяться рясним урожаєм, хай втішають душу колгоспників додатковими центнерами зерна.

— До феньки нам та возовиця! Прорубати в гноєсховищах отвори, і хай гній тече за межі господарства.

Ваша вказівка була виконана дуже ретельно й без зволікання. Дужі хлопці-молодці взялися за ломи і продовбали в стінах гноєсховищ «вікна у світ», і потекли потоки свинячої гноївки за межі господарства в канаву, а далі канавою через хутір Суходіл нестримна чорна зловонь посунула в Дністер.

Ось уже цілий рік чхає, стогне і одпльовується наш милий старий добродар і одплюватися ніяк не може!

Не менше лиха дістається і мешканцям хутора Суходіл. У хуторі стоїть такий сморід, у хуторі розвелося стільки мушви, що хоч гвалт кричи, хоч божу матір співай.

Скажу вам відверто. У цій сумній, обурливій історії мене капелиночку втішає одна деталь. Начальник Івано-Франківської обласної інспекції охорони природи тов. Форий повідомив, що матеріали на вас передано в обласну прокуратуру для притягнення до кримінальної відповідальності.

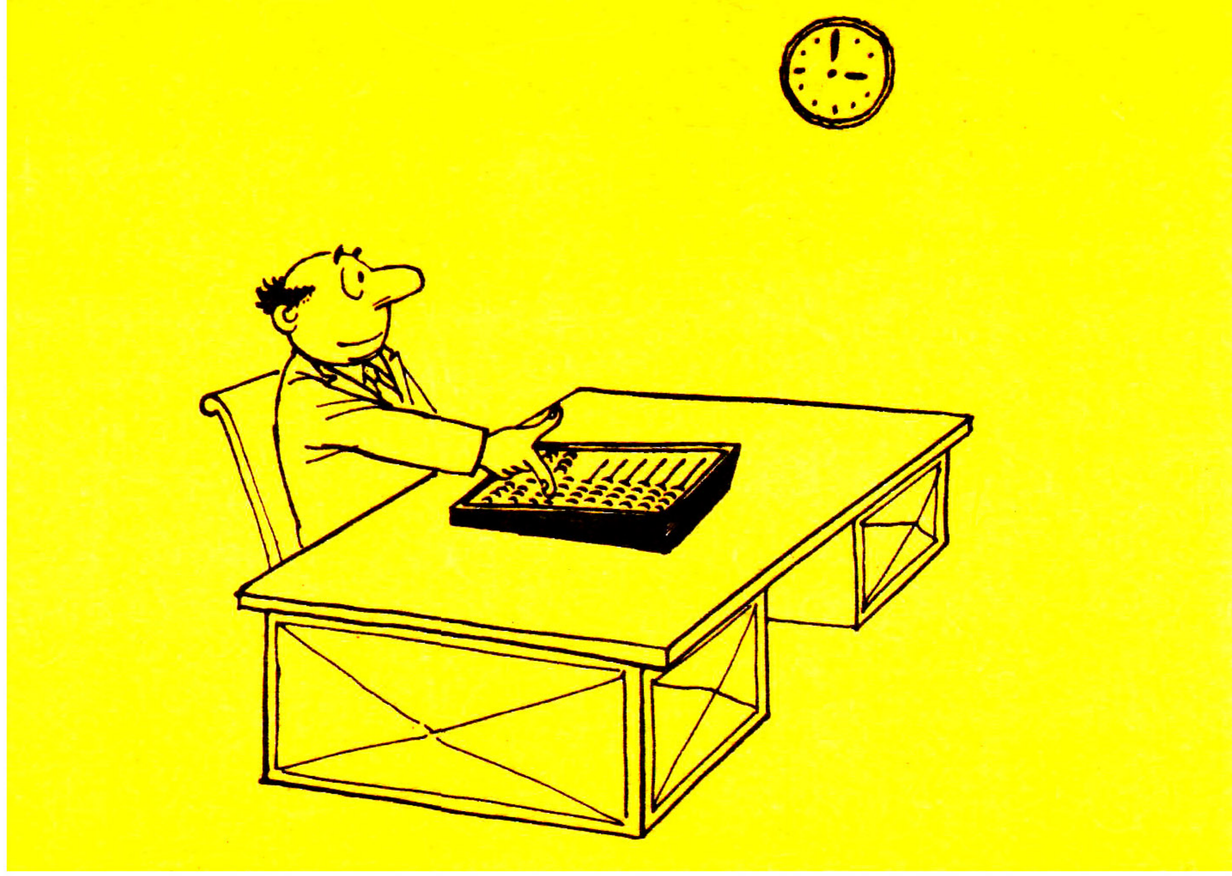
Тепер я буду щиросердо молитися за те, щоб ви знову не відбулися черговим попередженням і черговим копійчаним штрафом. Од таких легких переляків у вас навіть за вухом не свербить.

Пошли ж, боженьку наш бородатий, івано-франківській прокуратурі незламного духу і парубоцької сили в руку. Бо треба ж таких лиходіїв вчити, як шанувати і як оберігати рідну природу. Аж пищить — треба!

Запевняю вас од усієї душі і серця.

Од вашого Перця.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ВИЇЖДЖАЮ НЕГАЙНО!..

Прибіг учора ввечері до мене один знайомий.

— Машину хочеш мати? — питає.

— Хочу,— відповідаю.

— А трикімнатний кооператив?

— Само собою.

— А кожух-панчохи для жінки? За кордоном зараз входить у моду.

— Ну, якщо входить...

— Тоді збирайся.

— Куди?

— По гроші поїдемо.

— По які гроші?

— От недотепа! По ті гроші, за які ти купиш машину, збудуєш кооператив і придбаєш дружині кожух-панчохи. Сам же казав, що хочеш усе це мати!

— Казав...

— Ну, так поїхали!

— Куди?

— На заробітки.

— На північ?

— К бісу північ! На захід поїдемо. У Ровенську область.

— А що там треба робити?

— Підпишемо угоду, одержимо гроші і тут же — додому, діставати машини, будувати кооперативи і купувати кожухи-панчохи.

— А потім почнуть нас тягати по судах?

— Нічого подібного. По-перше, нас буде лише двоє. По-друге, угоди підпишемо найсправжнісінькі. По-третє, гроші отримаємо теж цілком законно. Ще й спасибі скажуть.

— Хто скаже?

— Судик скаже. Володимир Максимович. Директор Рокитнівського спецкар'єру.

— За що ж це він дякуватиме?

— За ажур.

— За який ажур?

— А такий. От слухай, про що я дізнався. Треба, приміром, пустити в дію котельну. Офіційно це мусило робити Львівське пуско-налагоджувальне управління тресту «Львівенергоналадка». Але директорові Судику хочеться хутчіш доповісти Міністерству будівництва і експлуатації автомобільних і шосейних доріг про найшвидше завершення усіх пускових робіт. Що для цього треба?

— Не знаю.

— Зараз узнаєш. Треба використати кошти, відпущені для наладки. І директор Судик використовує. Знаходить у Києві такого собі інтелігентного шабашника Юрія Олександровича Сердюка, який мешкає по вулиці Шолома-Алейхема, сім, квартира вісімдесят чотири, і складає з ним угоду на проведення усіх пуско-налагоджувальних робіт. Сердюк приїздить у Рокитне, одержує три з гаком тисячі карбованців, про людське око крутиться кілька днів у котельні і задоволений відбуває додому. Директор Судик теж задоволений: кошти використано, отож усе в ажурі.

— А котельна?

— А котельну потім без поспіху доводять до ладу працівники спецкар'єру.

— Безкоштовно?

— Чого ж безкоштовно! Їм зарплата йде.

— Але ж директор не має права складати угоди з приватними особами, та ще й виплачувати їм такі великі суми!

— Яке твоє діло: має чи не має? Головне, що все в ажурі.

— І ніяких неприємностей? Ніхто в того Сердюка грошей не забрав?

— А навіщо їх забирати? Він же не вкрав! Як не вкрали і такі собі фахівці Ворищук, Верницький, Баланчиков, яких директор оформив на роботу в кар'єрі, хоч живуть і працюють вони за тридев'ять земель од нього. Баланчиков, наприклад, — аж у Мінській області, куди йому й надсилали невідомо яким чином зароблені гроші.

— А на директора ніяких нарахувань не було?

— Абсолютно! То як: їдемо?

— Заманливо, звичайно... А про що ми угоди з директором складатимемо?

— Та про що завгодно! Аби грошей побільше відхопити. А їх Володимир Максимович не шкодує. Вони ж не його власні, а державні. Держава ж у нас, сам знаєш, багата. Ну, вирішив?

— Дай до ранку подумати.

— Гаразд, думай, тільки нікому нічичирк. А то ще охочі знайдуться. На біса нам з кимось ділитися?

Я думав цілу ніч. Спочатку вагався. Бо щедрість директора Судика ніби дуже скидається на звичайнісіньке наплювательське ставлення до державних коштів і до фінансової дисципліни. Та ще й заохочує користолюбство.

Отак я вагався, а потім згадав про машину, про кооперативну трикімнатну квартиру, про кожух-панчохи для дружини — і вирішив: треба спробувати!! Що я, гірший за Сердюка? Тільки якщо вже пробувати, то самому. Навіщо мені здався той приятель?! Принаймні, одержу удвічі більше.

І оце вранці змотався на пошту і вдарив директорові Судику телеграму-блискавку: «Прошу терміново скласти угоду на будь-які пуско-налагоджувальні або монтажні роботи. По гроші можу виїхати негайно».

Відправив, та й бігом додому. Тепер сиджу, чекаю відповіді. Якщо Володимир Максимович не забариться, — виїду в Ровно вечірнім поїздом.

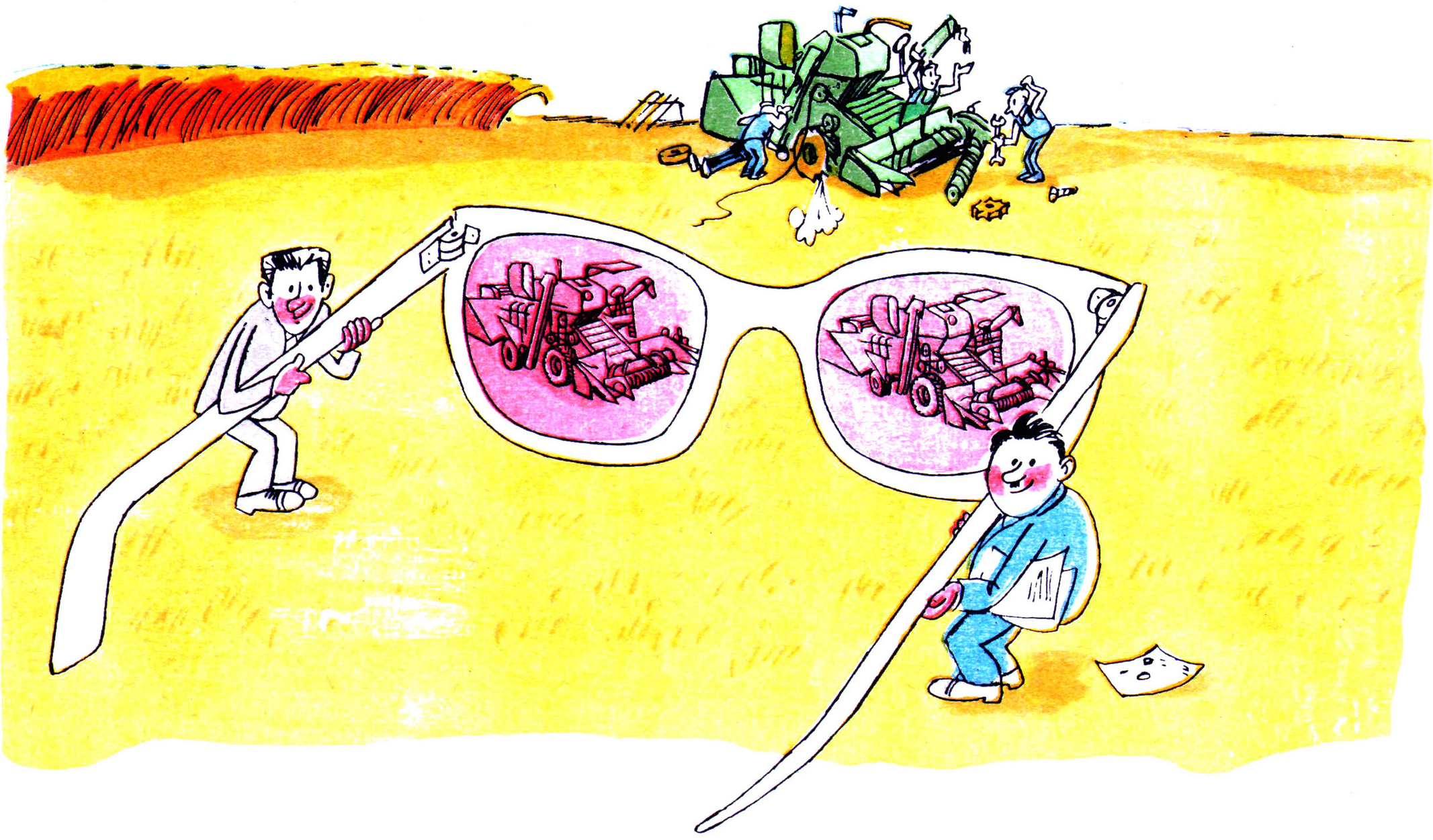
В. ЧЕПІГА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Діти, слава богу, повиростали, то вже можна маму одвезти додому на заслужений відпочинок.

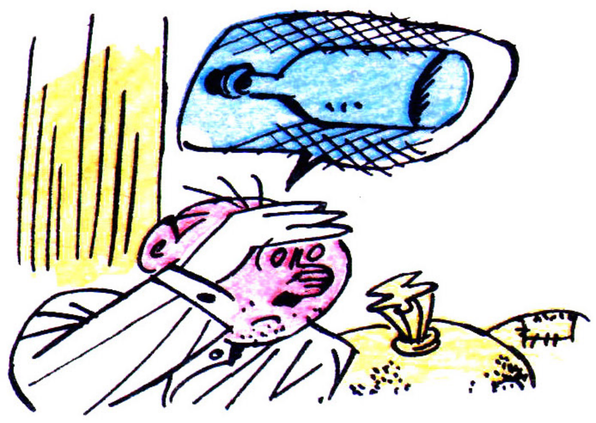
Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

Рапортують.

НА ПІДСОСІ

ГУМОРЕСКА

Колеса глухо врізались у пісок.

Коні пішли з натугою.

Для старшого мельника це — сигнал. У цю пору він поважно виходить на приймальний майданчик, мов на капітанський місток, велично стає і командує:

— Тримай! Тримай коней... Куди розігнався? Не на ярмарок їдеш, а до млина. Гальмуй і ставай у чергу!

— Та у яку чергу, Семеновичу? — голос з воза. — Жодної підводи... Де ж та черга?

— Кому жодної, а кому — в чергу! Сказав у чергу, значить, в чергу... Під'їжджай!

— Тп-р-р-у! Приїхали! Здрастуйте вам, Семеновичу!

— Здоров.

— Дуже завізно?

— Сам бачиш...

— А роботи багацько? Бо мені той... Коні в колгоспі потрібні.

— Без роботи ніколи не сидимо. Чуєш, пахкає. Значить, крутиться, меле. А мішків, бач, он скільки. Тут, брате, світлої години немає. Проїзводство...

— Та бачу... Але ж коні...

— Чо' зарядив? Коні та коні. У тебе коні, а в мене своя робота, свої клопоти. Мішків он, бачиш, гори?

— Та я то й нічого, але...

— З чим приїхав?

— Та тут небагато. Три лантухи пшениці, два — жита та два — соняшнику. На олію, значить...

— Лантухи... Мішки... З чим приїхав, питаю!

— Та кажу ж... Пшениця, жито, соняхи... То на обмін чи ждати, поки змелеться, зіб'ється?

— Тобі сьогодні, бачу я, таки змелеться. На питання не відповів, а вже, бач, про обмін... Лантухи, жито, пшениця, соняхи... Сам знаю, що не пісок до млина привіз.

— Та, кажу ж, жито, пше...

— Слухай! Ти вчорашній? Ніколи в млині не був чи з бика впав? Не будь такий розумний, бо не змелеш! Сонях мені знайшовся!

— Семеновичу! Куди ж це ви? Стривайте! Тьху на мою дурну голову! Я вже, видно, й справді трохи того... Звиняйте. То є ж бо, є! Осьдечки воно... Жінка тут усе приготувала...

— Отож. А він мені соняхи! Тьфу! Вивантажуй! Пособлю.

— То на обмін чи хай коні трохи в холодку перегризуть?

— Став у холодок, хай перегризуть, а я ментом розпоряджусь.

. . . . . .

— А воно й справді гарно отак посидіти в холодку коло воза. Як у дитинстві.

— Будьте, Семеновичу!

— Будь... Е-е-х-х! Своя чи дістав десь?

— Тещина.

— Молодчага баба. Харч не переводить.

— На здоров'я, Семеновичу.

— Будь. А-а-х-х... Аж до п'ят того...

— То на обмін, Семеновичу, чи ждати, поки?..

— Ти поглянь лише... Мішки вже на помості. У нас, брате, все акуратно. Фірма. Проїзводство.

— От спасибі. Будьте!

— Будь. Прихопи тару на олію.

. . . . . .

— Спасибі, Семеновичу-у-! Будете в наших краях, милості прошу-у-у!

— Бувай здоров. Кланяйся тещі!

Прогриміло через місток.

Старший мельник довго дивиться за возом.

— Понапирала та кооперація в села готового хліба та булочок різних, та макаронів з вермішелями... А ти тут чекай, поки раз у тиждень якась добра душа трапиться. Часи настали... Не мелеш, а торохтиш на підсосі.

Іван КОЧАН.

ПОПУЛЯРНІСТЬ

Тільки час у бані митись настає—
Починa мене трусить, як з переляку.
Й дума-думонька у голові снує —
Не проста, а про товариша Сіпаку.
А коли нарешті в баню прибіжу,
Там од холоду не можу забалакать:
Зуб на зуб не попадає, весь дрижу.
Й знов стоїть перед очима т. Сіпака.
В бані тій ще й не таке часом бува:
Є вода, і раптом бульк — не стало в баках,
А у тебе — саме в милі голова...
Ох і згадується в мить оту Сіпака!..

Але директор Локачинського побуткомбінату Волинської області Сіпака Григорій Андрійович не звертає на це уваги — лазня, як дихала на ладан, так і дихає: труби в ній лопаються, взимку опалення не працює, вода тече з перебоями, так що мешканці райцентру бояться заходити туди. Миються, в основному, вдома у ночвах. І тільки найсміливіші, найвитриваліші наважуються відвідувати лазню.

І. ДЖЕРЯ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Була весна. Небо сяяло, як голуба мрія дитинства... О цій порі лейтенант міліції Білоусов, працівник Херсонського обласного відділу державтоінспекції, заходився споруджувати власний будинок. А щоб спорудити його швидше і дешевше, виходив на шлях, зупиняв деяких шоферів, що везли будівельні матеріали, і спрямовував на свою садибу. Умудрявся він діставати матеріали й іншими шляхами, що обходять закон. Про це йшлося у фейлетоні «В особистому плані» («Перець» № 1 за 1975 рік).

Секретар Херсонського обкому Компартії України тов. Краєв повідомив редакцію, що факти підтвердились. За використання службового становища в корисливих цілях Білоусова виключено з партії і увільнено з органів міліції.

Мартті ЛАРНІ

Реалістичний театр

Якось я повертався літаком із Стокгольма. І коли вже пасажири застібали пояси, поруч зі мною впав у крісло захеканий чоловік, що в останню мить ускочив у літак. Середніх років, респектабельно одягнений, з чорним напомадженим волоссям, він мало чим відрізнявся від інших пасажирів. У відповідь на повторне прохання стюардеси застебнути пояси, він лише знизав своїми худими плечима і, не загасивши сигарети, сказав:

— Ніколи не застібався і зараз не буду. Хочу відчувати себе вільною людиною. А якщо я курю сигарету, то свою.

Потім обернувся до мене й лагідно запитав:

— Я вам не заважаю?

— Анітрохи.

Мені не слід було так відповідати йому, бо після цього він поцікавився, як моє прізвище, хто я за фахом, який у мене вік, сімейний стан, домашня адреса, розмір взуття, стан здоров'я, скільки я заробляю. Я сказав йому ім'я, фах, розмір взуття та й усе. Він скривився незадоволено й зауважив, що ті, хто приховує відомості про себе, не заслуговують на повагу. Сам він, наприклад, ніяких секретів ні від кого не має.

— Ви з Хельсінкі? — допитувався він у мене.

— Так, я живу там ще змалку, — відповів я.

Він перестав розглядати мої ноги і випростався.

— Чудово! Отже, ви можете мені розказати про столицю вашої країни, де я ніколи не був. У Хельсінкі є театри?

— Звичайно. Більше десяти.

— А опера?

— Є й опера.

— Прекрасно. Гадаю, що в Хельсінкі є й в'язниці?

— Аж дві. В'язниця попереднього ув'язнення і та, де відбувають покарання. На жаль, у них є потреба.

— Чого ж шкодувати? Я навпаки дуже радий, що в Хельсінкі є і театри і в'язниці. Це означає, що Фінляндія не слабо розвинена країна. У вас у Суомі є ще й інші міста?

— Є. Понад півсотні.

— Хоча ви й не дуже балакучий, та все ж я дуже просив би вас хоч коротко відповісти мені на деякі запитання.

— Гадаю, я вже сказав, який розмір моїх черевиків.

— Звичайно, і прізвище, і фах також. Прізвище мені ваше нічого не говорить, а з фаху я можу здогадатись, скільки ви заробляєте. Заробіток ваш мізерний. Чоловік, що існує на такі мізерні кошти, не може мати сім'ї, не кажучи вже про власне житло. Правда ж?

— Судіть самі. Ви ж, напевно, ясновидець.

— Більше, набагато більше. Бачу я і виразно, і далеко. Куди далі, ніж більшість моїх сучасників. Я й вас бачу наскрізь. Ви втомилися, але ви не мізантроп. Ви готові подати допомогу своєму ближньому. Тому я й звертаюсь до вас по допомогу.

— Якщо ви сподіваєтесь позичити грошей, то це вам не вдасться, — різко відказав я. — Коли вам потрібний парашут, зверніться до командира екіпажу або до стюардеси. А туалет у кінці літака.

Сусіда по-панібратському ляснув мене по плечах і вигукнув: — Та ви ж чудовий співбесідник! Скажіть тільки — ви романтик чи реаліст?

— Уві сні — романтик, наяву — реаліст.

— Точнісінько, як і я. Але вам не слід багато спати. Якщо ви реаліст, то зрозумієте мене, справжнього реаліста. Ось чому я й прошу вас мені допомогти.

— Я вже сказав, що не дам нічогісінько.

— Говоріть про що завгодно, тільки не про гроші. Я маю на увазі зовсім інше. Ось вам блокнот і олівець. Запишіть сюди адреси всіх хельсінських театрів і в'язниць. Тим самим ви збережете мені дорогоцінний час. Зважте, може трапитись, що я прибуду в Хельсінкі всього на кілька днів. Після того поїду в Рим чи Париж. Все одно куди, звідси це недалеко.

Аби відчепитися від надокучливого попутника, я записав у його блокноті адреси одинадцятьох театрів, двох в'язниць і, про всяк випадок, двох психіатричних лікарень. Потім поцікавився, яка його професія. І він розповів мені таке.

— Я поборник нового реалістичного театру. Мандрую по світу, виступаю з доповідями, навчаю. Наша держава хоче допомогти країнам, що розвиваються. Вона фінансує ці заходи в подяку за честь і славу, яку їй виявляють завдяки мені протягом багатьох років. Моя думка про театр така, що реалістична п'єса повинна бути дійсно реалістичною. Якщо драматург у своєму творі змальовує проститутку, то жінка, яка грає цю роль, повинна бути справжньою проституткою. Я проблему вирішив би дуже просто: при публічних будинках треба створити театральні школи. Охочих буде чимало. Тисячі жінок закінчать ці новостворені заклади, а потім зможуть пристойно вийти заміж. У моїй країні при в'язницях уже створені театральні школи. Адже вам відомо, що, наприклад, в шекспірівських драмах деякі лиходії і герої вмирають від кинджала чи меча. Викликає подив, коли актори, що загинули під час дії драми, в кінці вистави повертаються на сцену, щоб прийняти квіти і вітання публіки. Таке блюзнірство не має нічого спільного з реалістичним театром, бо позбавляє глядача його ілюзій. Тому трупи вбитих у спектаклі повинні наприкінці вистави складати на авансцені. Хоч трагедії в наш час і дуже популярні, але акторів цілком вистачить. У камерах смертників наших в'язниць досить людей, які бояться електричного стільця, газової камери чи шибениці. Та якщо дати їм роль у п'єсі, вони з честю накладуть головою на сцені, вірячи в те, що зробили воістину корисну справу. Коли саме так виконувати вироки, то смертники будуть оточені ореолом слави, а глядач буде переконаний, що бачить справжній реалізм. Театральні школи при в'язницях будуть вищим досягненням акторської майстерності нашої доби. При школах будуть також і класи кіномистецтва, які готуватимуть смертників для фільмів. Їм досить буде зіграти лише одну роль, бо в реалістичних фільмах стрілятимуть не дерев'яними кулями, а чистим свинцем.

Реалістичний театр має також великий моральний вплив, і на цьому нам треба завжди наголошувати, переконувати глядача, що померти від шаблі чи кулі — велика честь. Тим самим реалістичний театр виховує в громадянах здорову волю до оборони країни і зневагу до смерті. руди театрального героя, що вмирає від кинджальної рани, вже не треба буде мазюкати червоним вином або малиновим варенням, це буде його власна кров. Навіщо страчувати смертників, коли вони конче необхідні нам для театральних драм? Отже, по всіх в'язницях світу слід негайно відкрити для засуджених до смерті театральні школи. Коли акторських кадрів стане занадто багато, то проблему можна буде розв'язати, організувавши десь далеченько війну і відправивши їх туди, і вони накладуть там головами не як злочинці, а як великі герої вітчизни...

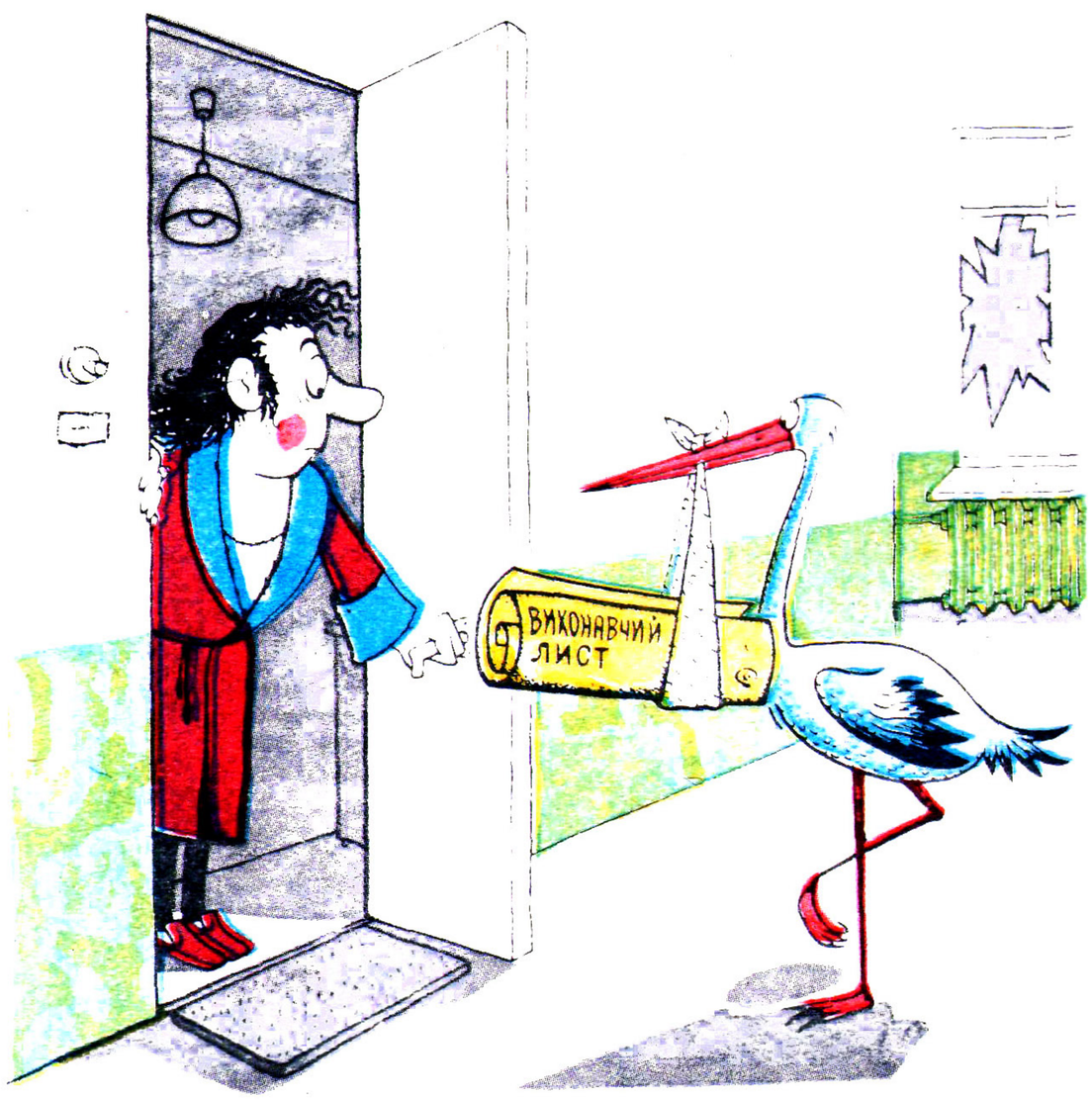
— Загасіть сигарети і застібніть запобіжні пояси! — залунав голос стюардеси. — Незабаром ми прибуваємо в Хельсінкі.

Мій співбесідник знову не погодився застебнути пояса, кажучи, що він вільна людина. Літак приземлився, і він першим вибрався з кабіни, палаючи бажанням ознайомитися з театрами і в'язницями.

З часу нашої зустрічі минув уже не один тиждень, але я нічого не бачив і не чув про перебування у Фінляндії мого супутника. Нічого не було про це ні в газетах, ні в передачах радіо. І я вже побоююсь, чи не пішов він у першу чергу за адресою, яку я дав йому додатково, за адресою психіатричної лікарні. Бо я, розумієте, теж реаліст.

Переклад з фінської.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Майже півроку був зачинений магазин «Господарчі товари» у с. Семидуби Голованівського району на Кіровоградщині. А зачинила його сама завідуюча магазином Семенюк. Вона сподівалася, що за великим замком приховає від людей і ревізії велику недостачу. На суму близько 5 тисяч карбованців.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Заступник голови правління Укоопспілки тов. Бондаренко повідомив, що рішенням народного суду Голованівського району Семенюк засуджено до двох років позбавлення волі.

МАГІЧНА СИЛА

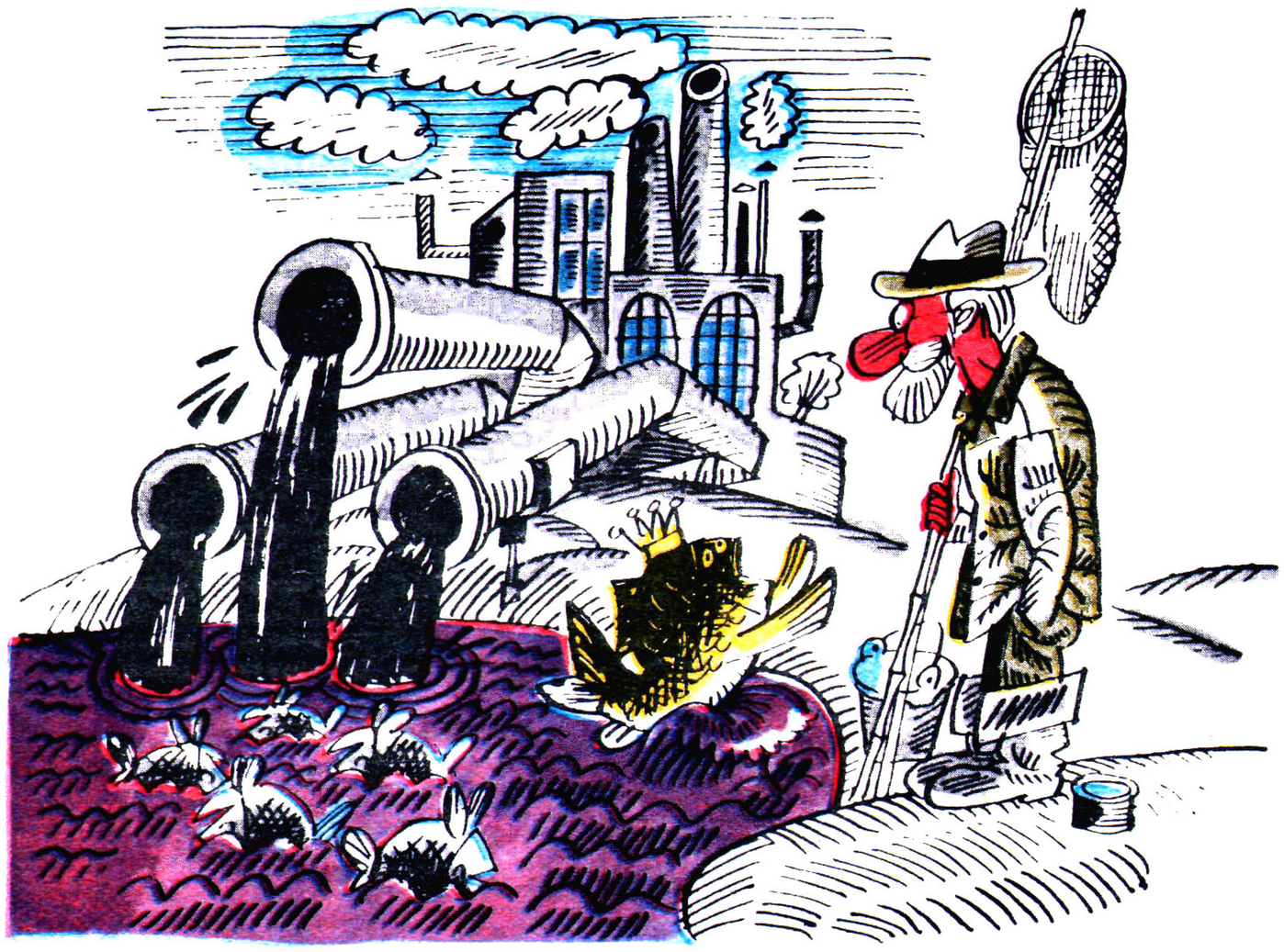
— Весна прийшла! — горлають півні,
Зими нема, зимі кінець...
Вмостивсь поважно у шпаківні
Верткий проноза-Горобець.

Шпаки у крик: — Та ця ж квартирка
Для нас збудована була!..
Горобчик визирнув у дірку
Та й — тиць записку від Орла.

Олександр КЛИМІША.

м. Прилуки
Чернігівської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Усі бажання твої, старче, виконаю, тільки забери мене з цього озера!

ДОБРЕ МАТИ АВТОМОБІЛЬ

ГУМОРЕСКА

Радощам Віри Петрівни та Гаврила Івановича не було меж. Він сидів за кермом, вона — поруч. Новенька «Волга» летіла. Вітерець свистів. Сонце сяяло. Душа раділа.

— Як добре мати автомобіль, — щасливо закрила очі Віра Петрівна. — Їдь куди завгодно і коли завгодно. І ні квитка тобі, ні талона, ні давки. Комфорт, швидкість! Ось дивися, Гаврюшо. За якихось дві-три години ми побували в універмазі, в Будинку побуту, «Синтетиці», «Східних ласощах», ще й на базарі. А скільки часу гайнували, подорожуючи міським транспортом? Пам'ятаєш?

— І не говори, Вірусю, — розчулено погоджується Гаврило Іванович. — Просто-таки, ніби килим-літак! Їдеш на ньому і везеш на ньому. На цім тижні везли від моєї мами. На минулому — від твоєї. З села. Везли від дядька Павла і тітки Марини, від діда Івана та баби Ірини. Скорочуються відстані...

— Та й діточкам прорубали вікно в природу. Бо що вони, бідолашні, мали у нас, крім чаду міського. А тепер щосуботи — на лоно. Щонеділі...

— І сусіди стали нас більше поважати. Вітаються, посміхаються.

— Так, Гаврюшечко, так, — резюмує Віра Петрівна, зручніше вмощуючись на м'якому сидінні. — Життя стало набагато кращим відтоді, як тебе перевели на нову посаду з службовим автомобілем.

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

Харківська область.

ЗІПСОВАНИЙ ЮВІЛЕЙ

У селі Скоринці Чернігівського району Чернігівської області відбулося ювілейне засідання, присвячене круглій даті — 10-річчю будівництва клубу. Але щойно розпочалася урочиста частина, як чималий шматок глини зі стелі старого клубу обвалився на стіл президії. Легкі травми і великий переполох перервали і зіпсували ювілей. Тепер, видно, доведеться чекати ювілею до наступної круглої дати.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Зведений хор села Скоринці готується до відкриття клубу.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

З ЧИСТОЮ СОВІСТЮ...

Керівники маслозаводу, розташованого на території радгоспу «Рихальський» Ємільчинського району на Житомирщині, надійно законсервували дороге обладнання для відстійника. Протягом багатьох років, коли мова заходить про те, чому на заводі не діє очисна система, а нечистоти отруюють річку Случ, керівництво з чистою совістю відповідає: «Скоро діятиме. У нас навіть обладнання є».

Мал. Й. КОГАНА

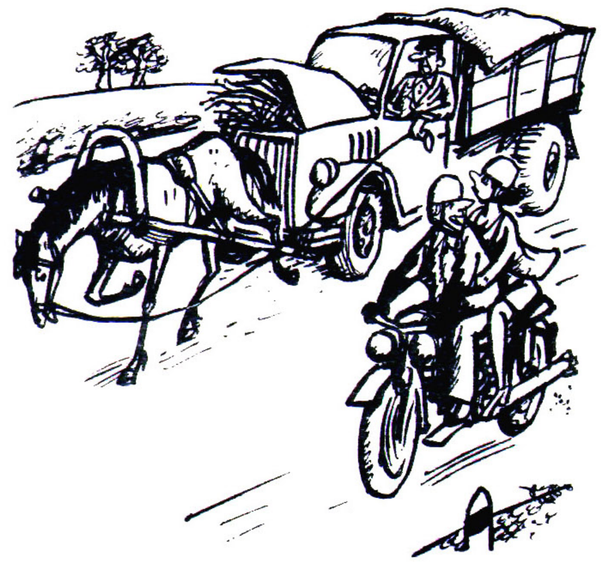

Законсервували...

ІРЖА СВОЄ ДІЛО РОБИТЬ

Колгосп «Восток» Василівського району Запорізької області ще на початку 1973 року відправив на Гуляйпільський авторемонтний завод два двигуни від автомашин. Двигуни на ремонт прийняли. Минуло багато місяців. І раптом дирекція заводу повідомила правління колгоспу, що замовлення на капітальний ремонт анулюються, бо, мовляв, двигуни відремонтувати не можна. А таке могло статися. Адже поки ремонтники розкачуються, іржа своє діло робить.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А що робити, як завод двигунів не ремонтує!..

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— І ти кажеш, що ця злюка — твоя дружина?

— Чудова жінка! За день вона тут так накричиться, що вдома мовчить, як риба.

Передача досвіду

ГУМОРЕСКА

— Кого я бачу! Марто Олександрівно, невже це ви? О, який чудовий вигляд маєте! Пам'ятаю, у вас колись поперек болів. А нині ви, як троянда: червоненька, здоровенька.

— Ой-ой! Ох-ох!

— Що з вами?

— Нічого, це я за звичкою.

— Знову поперек?

— Який там поперек! З попереком давно покінчено. Хіба то хвороба? Кому не пожалієшся — ніхто навіть не поспівчуває. Я після поперека знайшла собі серйозніше: нерви. Так було добре...

— Не розумію. Що добре?

— Жити добре. На роботі ніхто мене не чіпав. Путівки на курорт давали. Коли хотіла, могла піти з роботи. Знала, у яких магазинах і що дають.

— А лікарі ж як?

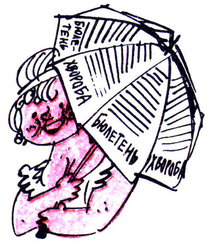
— Я їм такі симптоми видавала, що ніякі консиліуми не могли розібратися, поки професора не привезли. А він походив навколо мене і вирішив забрати у свій науково-дослідний інститут. Хвороба, каже, унікальна, треба її дослідити.

— І ви їздили?

— А що я там забула? Щоб на мені, як на кролику, досліди ставили?.. Така була хороша хвороба... В робочий час у перукарню могла піти чи в ательє, в черзі за дефіцитними речами було коли постояти. І через отого професора довелося покинути...

— Роботу?

— Хворобу. Півроку нічим не хворіла. Світ немилим став. Засмикали, затуркали, замучили. Ох! Поки не вичитала, що існує хвороба віку. Негоже, думаю, від віку відставати. І стала на серце скаржитися. Результати поки що непогані: вже побувала на курорті, на роботі всі жаліють. Одного разу, правда, директор посмів зробити мені зауваження. То я бабахнулась на підлогу і — ні жива, ні мертва. «Швидку» викликали. Довелося кілька уколів прийняти. Але що ті уколи порівняно з переляком, який директор мав. Тепер обходить мене стороною. Ну, бувайте, дорога.

— Куди ж ви так швидко, Марто Олександрівно?

— Сьогодні отримала зарплату, то мала легкий приступ. І ось вийшла кисню ковтнути, а заодно подивитися, що в «Жіночому одязі» дають.

— Я б хотіла вашим досвідом скористатися. Чи не могли б і мені якусь підходящу хворобу порекомендувати?

— Завтра мені буде погано, і я не вийду на роботу. Забіжіть: погомоним, чайку попʼємо. Там і хворобу якусь для вашого здоровʼя підшукаємо.

Володимир КРАСОВСЬКИЙ.

м. Кадіївка.

ЩО МИ МОЖЕМО І ЧОГО НЕ МОЖЕМО

САНТЕХНІЧНІ РОЗДУМИ

1. Мистецтво впливає на маси

Прекрасні плакати навчилися у нас випускати! Підходиш, приміром, до дверей якоїсь столичної (і не тільки столичної!) житлово-експлуатаційної контори, а там — на півстінки плакат: «ЕКОНОМТЕ ВОДУ!» З плаката видно, що з одного несправного крана за добу витікає 400 літрів води, а з негодящого змивного бачка — аж 12 тисяч літрів.

Прочитаєш такий плакат — і за голову схопишся. Людоньки, що ж це робиться! І біжиш, спотикаючись, до контори, й хапаєш благально за поли водоканалізаційних справ факірів і магів:

— Замініть мені мерщій бачок в туалеті, бо аж хлющить з нього. Цілий водоспад у квартирі! Це ж які втрати! Я вже не кажу, що від безнастанного ревіння і свисту геть сон пропав.

Водоканалізаційні факіри і маги співчутливо тебе вислуховують і прицмокують язиками:

— А може, у вас, — питають, — і кран протікає?

— Протікає, хай йому грець!

— Ну, тоді слухай сюди, дорогушо. Запасних кранів у нас немає. Бачків — теж. Купи в магазині, ми прийдемо і поставимо.

Таку корисну пораду дали, приміром, громадянинові К., що мешкає по вулиці Щербакова у Києві. Побіг громадянин К. в магазин «Тисяча і одна дрібниця». Але там такої дрібниці, як кран, не виявилось. Бачок знайшовся, але некомплектний. Громадянин К. — у «Киянку». Були, кажуть, крани на тому тижні. У «Новоселі» сказали — є, тільки не з тою нарізкою...

Так і досі громадянин К. бігає від магазину до магазину і вуха собі на ніч тугими ватними тампонами затикає...

А плакати, їй-богу, в наших ЖЕКах висять прекрасні! Високохудожні, можна сказати, плакати. До економії й бережливості дуже переконливо закликають.

2. Інтерв'ю з інженером-сантехніком

— Ходять до нас мешканці, — сказав спеціальному кореспондентові Перця головний інженер 1008-ї житлово-експлуатаційної контори м. Києва Л. А. КАНЕВСЬКИЙ. — Ходять і ходять... Тому кран замінити, тому бачок, комусь — вентиль. А що ми можемо? Що можемо, робимо. Але ж під нашою опікою — 2820 квартир! А в кожній квартирі — по два вентилі та по три-чотири крани. Ну, а ми в цьому кварталі не одержували ще нічого. Про запасні деталі та прокладки і говорити нічого. Ніхто цього добра у нас, мабуть, взагалі не випускає. Наші слюсарі полюють за старими килимками, галошами, покришками. Тим і обходимось. Важкувато і з раковинами, умивальниками, унітазами. Дефіцит!

3. Інтерв'ю з начальником главку

— Питання про збільшення виробництва сантехнічного обладнання ми регулярно ставимо на всіх рівнях, — розповів авторові начальник Головного управління матеріально-технічного постачання Міністерства комунального господарства УРСР В. М. КРИВЕНКО. — Але справа — ні з місця. Замовляємо 60 тисяч умивальників — нам дають 30 тисяч, вимагаємо 52 тисячі унітазів — нам виділяють 17 тисяч, просимо 46 тисяч раковин — нам обіцяють 16 тисяч. І — так далі... На щедрість Головпостачу, як бачите, поскаржитись не можемо.

4. Інтерв'ю з начальником управління

— Потреби в сантехнічному обладнанні для житлового будівництва ми задовольняємо повністю, — повідомив нам начальник управління постачання паперовою продукцією, будівельними матеріалами і тарою Головного комітету матеріально-технічного постачання при Раді Міністрів УРСР О. Ф. АКИНЬШИН. — А от для комунальників та у торговельну мережу цієї продукції справді надходить малувато... Треба нарощувати промислові потужності. Ми це питання теж порушуємо. Але поки що безрезультатно.

5. Інтерв'ю із заступником директора

— Потужності наші — самі бачите, — говорить заступник директора Київського заводу «Промарматура» В. І. ЛИМАРЕНКО. — Кілька старих сарайчиків, які нам дістались у спадщину від колишніх промислових артілей. Ну, й що ми можемо? Якщо нас забезпечать кольоровим металом, то можемо випустити 80 тисяч кранів-змішувачів понад план. Але це — крапля в морі проти того, що треба. Не краще становище й на інших підприємствах. Вже десять років ставимо ми питання про будівництво нової промислової бази. Але справа — ні з місця...

6. Післямова автора

Прошу не вважати мене песимістом. Я полум'яно вірю в силу людського генія. Не може такого бути, щоб він, людський геній, який запрягає в коляску цивілізації термоядерні сили, жартома вергає гори і зупиняє могутні ріки, та не укоськав якогось тонесенького струмочка, котрий дзюркотить з його кухонного крана! Я непохитно і радісно вірю: мине небагато часу — і зберуться на високі переговори представники усіх відповідних главків, об'єднань і міністерств! І посідають вони гуртом, і розв'яжуть її, оту капосну вентильно-унітазну проблему, ладком. На всіх, як то кажуть, рівнях!

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Дали перцю!

Коли І. М. Телюк опинився на посаді секретаря парторганізації і заступника голови колгоспу ім. Артема Пирятинського району, у нього аж очі розбіглися. Куди не глянь, — стільки добра всіляного! І почав він помаленьку до того добра свої руки простягати. Колгоспники зауважили йому, що тут нічого дармового нема. А Телюк у відповідь крином та лайною на них. Мовляв, я начальство, мені видніше.

Колгоспники написали про це скаргу Перцеві.

Завідуючий сільськогосподарським відділом Полтавського обкому Компартії України тов. Спиця повідомив редакцію, що факти підтвердились. За зловживання службовим становищем, грубість і негідну поведінку Телюка І. М. з посади заступника голови колгоспу і секретаря парторганізації знято. На нього також накладено суворе партійне стягнення.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Це допомагає нам витягати план випуску спортивного інвентаря.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ПІПЕТКА

На всіх охоче капала вона
Й попереджала: — Не моя вина,
Бо це ж не з помсти, не навмисне...
На мене, гляньте, Палець тисне!

Олександр ТАРАНЕНКО.

СКАРГА

Людям скаржилась Цитата;
— Я одна, а вас багато.

ТОЧКА ЗОРУ

— Лозина в вихованні — ні гу-гу,—
Хвалився Ремінь Батогу.

Микола БОБИР.

м. Полтава.

«СОВІСНИЙ» ГРИЦЬ

Як набридло вже сидіти
На маминій шиї,
Підшукав Гриць наречену
І подався в Київ.
На прощання крикнув: — Мамо,
В мене совість є ще:
Відпочинь. Тепер посиджу
На шиї у тещі.

Микола ДМИТРІЄВ.

НЕ ТУДИ КЛАДЕ

Влас у кишеню не кладе зарплати,
Бо звик її... за комір «закладати».

Юрій БОЖОР.

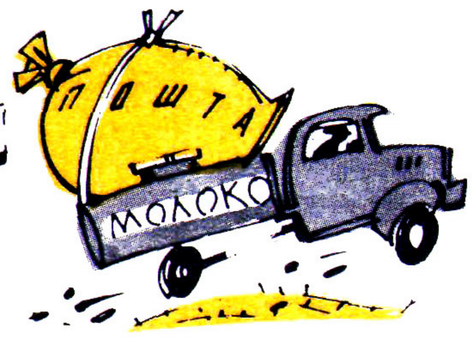
м. Чигирин
Черкаської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Лист з оказією

І як ото могли люди жити в ті часи, коли поштовий зв'язок іще тільки зароджувався і найпопулярнішою формою тодішнього зв'язку була оказія. Заради того, щоб вісточку яку-небудь передати, треба було підстерегти подорожнього і:

— Агов, чоловіче добрий!

— Га?

— Куди йдеш?

— За кудикину гору.

— Може, заніс би оцю цидулку в Жабокряківку? Тобі ж по дорозі.

До Жабокряківки лист частенько цілісінький тиждень у дорозі теліпався. А то й цілісінький місяць. Міг і зовсім зникнути разом з «добрим чоловіком». І головне — скаржитися не було на кого. На те воно й оказія.

Тепер, звичайно, усе не так. Тепер пошта за якісь дві години перелітає з Києва аж у Ворошиловград. Там її швиденько сортують — і по райцентрах. А з райцентрів — по селах. Не встигне ще друкарська фарба висохнути, а газета уже в руках передплатника.

...Отакечки розмірковував я собі, наміряючись кинути лист у поштову скриньку на одній із вулиць районного центру Троїцького на Ворошиловградщині. І раптом почув знайоме:

— Агов, чоловіче добрий!

— Га?

— Куди їдеш?

— За кудикину гору.

Бачу: стоїть під воротьми місцевого маслозаводу чоловік з клунком у руках. А клунок той геть увесь сургучем обляпаний і мотузками обснований.

— Може, у Привілля їдеш? — питає чоловік з клунком. — Будь другом, підкинь пошту.

— Н-ні, — ліниво відказує «добрий чоловік», возсідаючи за кермом молоковоза.— Я не звідти.

— Може, в радгосп «Тополі»? — з надією продовжує допитуватися чоловік із клунком. — У мене й туди пошта є.

— Н-ні, — цідить своє водій. — Я тутешній.

Не знайшовши потрібної оказії, чоловік звалює собі на плечі клунки і клуночки і — зникає за дверима районного вузла зв'язку.

— Це ваші тільки-но біля маслозаводу були? — запитую начальника райвузла зв'язку А. П. Потапенка.— З мішечками.

— Мої, — відповідає Андрій Павлович.— Оказії шукали.

— Навіщо? — питаю.— Невже...

— Еге ж, — тяжко зітхнув товариш Потапенко. — Може, кудись пошта і швидко доходить, а в нас їй дорога на село не скатертиною стелеться. У чотирнадцять населених пунктів Троїцького району дороги дуже погані. Особливо, коли сніжок повіє або дощик поллє. А в мене з чотирьох автомашин ледь рухається лише одна. Раніше районна автобаза, хоч і тугенько, але виручала, а тепер од тієї допомоги залишився тільки спомин. Правда, є постанова, яка зобов'язує керівників колгоспів і радгоспів виділяти транспорт, щоб доставляти пошту. Але постанова існує сама по собі, а особиста думка, наприклад, директора радгоспу «Привілля» А. П. Прибитка,—сама по собі. А думка ця зводиться до того, що газетні новини, листи, — не продукти і швидко не псуються. Так або приблизно так думають і у радгоспах «Тополі», «Комуніст». От і доводиться чергувати під маслозаводом. А в мішечках, між іншим, нерідко не тільки періодика, а й пенсії, грошові перекази. Позаминулого року один водій зробив послугу, так його після цього півроку міліція шукала. Разом з п'ятьма тисячами карбованців.

Вислухав я монолог товариша Потапенка — і до заступника начальника обласного управління зв'язку М. К. Назаренка.

— Що ж це ви, — кажу, — Андрія Павловича напризволяще покинули?

— Значить, Потапенка вам шкода? — образився Михайло Кузьмич. — А мене, значить, ніскілечки? Половина наших машин вибігала стільки, що їх давно списати пора. Хочете — я завтра план по здачі металобрухту на п'ятсот процентів виконаю? Або на тисячу? І Потапенкові допоможу виконати — виділю йому кілька автомашин, нехай здає їх «Вторчормету». А нових машин у мене немає, як немає, до речі, і запчастин. Живемо на тому, що бог пошле або постачальники виб'ють де-небудь за тридев'ять земель.

І Михайло Кузьмич глибоко зітхнув. А на Кіровоградщині його підтримали глибоким зітханням керівники Новоукраїнського та Олександрівського райвузлів зв'язку. Хоча, на перший погляд, їм нічого зітхати. Автотранспортні підприємства під боком: подав заявку — і на ранок маєш потрібну кількість автомашин.

Але це, виявляється, тільки теоретично. А на практиці директор Новоукраїнського АТП № 10041 Ж. І. Зайцев та його колега з Олександрівського АТП № 10042 І. С. Здихальський чхати хотіли на заявки зв'язківців. А чхнувши, виділяють автомашини, що в кращому випадку самостійно добираються до райвузла зв'язку, а назад їх уже буксувати доводиться.

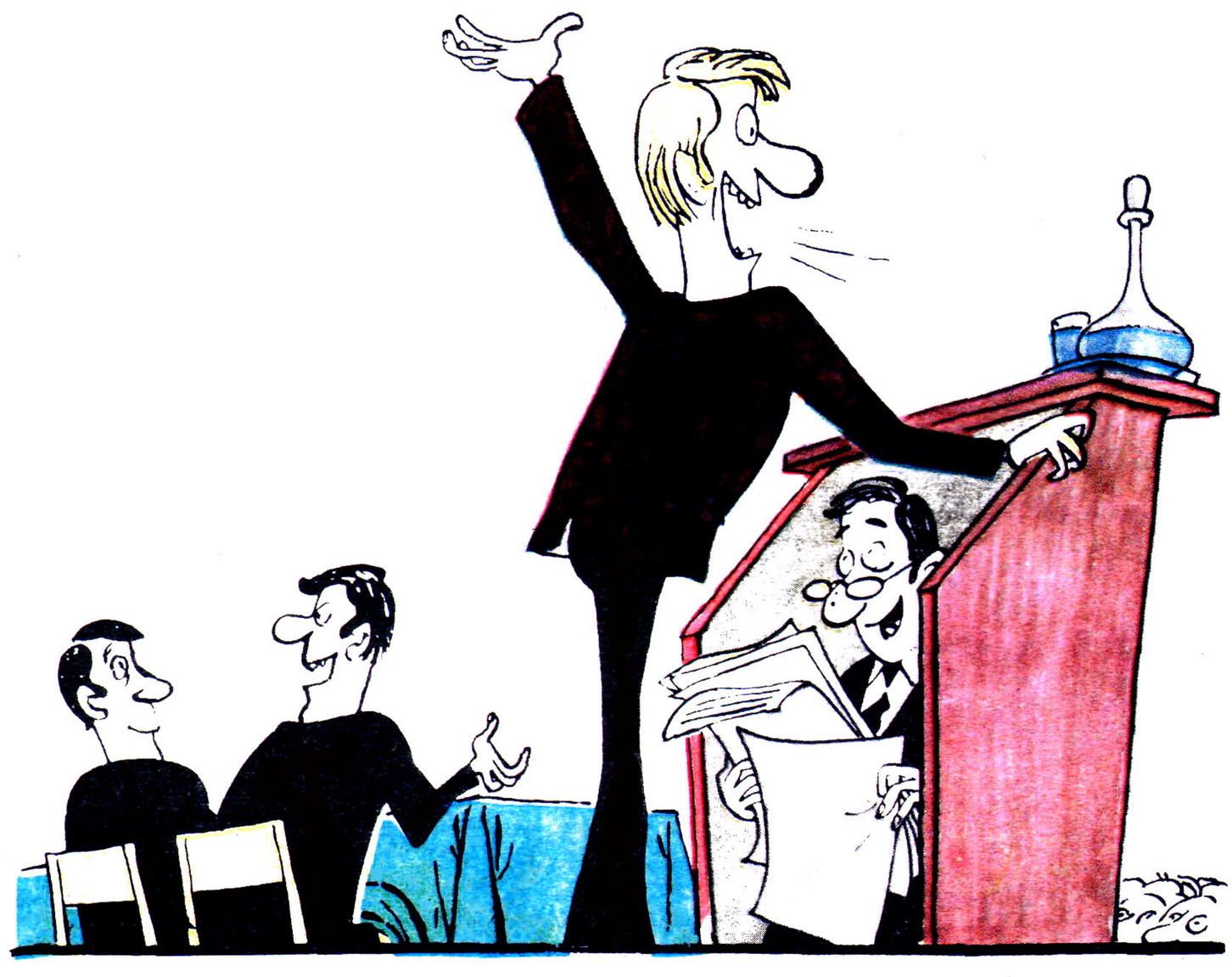
Наслухався я отакого, і вже боязко стало листа в поштову скриньку опускати. Чи не надійніше, міркую, за прадавньою традицією гукнути:

— Агов, чоловіче добрий! Куди їдеш?

І відправити листа з оказією.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. Й. КОГАНА

— У нас всі виступають без шпаргалок...

ХРОНІКА НОВИН

НОВИНИ КІНОЕКРАНА

Цікавим пристроєм обладнано кінотеатр «Комета». Якщо під час сеансу до зали хтось прошмигне без квитка, кінофільм автоматично переривається і на екрані з'являється титр «Ну, заєць, постривай!»

РЕКОРД

Мешканець Нікарагуа Мануель Санчес спить 10 років. Та це досягнення перевершив нічний сторож І. Волохатий, який спить на роботі вже п'ятнадцятий рік.

НОВИЙ СОРТ ГРУШ

вивів продавець З. Курюмов. Змішавши другий сорт з третім, він одержав вищий сорт, по ціні якого і продав усю партію.

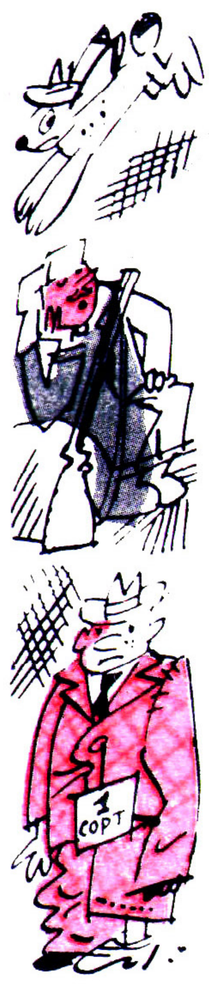
РЯТІВНИЙ КОСТЮМ

Двоє невідомих, які намагалися пограбувати перехожого, злякалися насмерть, побачивши на ньому костюм Сучанської швейної фабрики.

ТОРГОВЕЛЬНА ТЕХНІКА

У гастрономі № 47 з'явилися ваги з дзеркалом з боку покупця. Жінки задоволені і не звертають уваги на обважування.

Черговий хронікер
Олег СЕІН.

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«ЕСКІМО» НА ПАЛИЧЦІ

З темного ящика, на якому написано «Морозиво», чути невдоволені голоси:

— Бр-р! Який жахливий холод!

— А я вже просто замерзаю!

— От пощастило тим, кого забрали звідси!

Це жаліються одне одному «Ескімо» на паличках.

А «Ескімо» на найдовшій паличці навіть сердиться:

— Нас навмисне ховають тут від світла і сонця... Втечу, от побачите, втечу!

І втекло!

Коли продавщиця відхилила кришку, «Ескімо» на найдовшій паличці непомітно перевалилося через край і впало на землю.

Під сонечком було добре. А як цікаво! Вулицею прогулювалися люди в яскравому вбранні. «Ескімо» навіть позаздрило їм, хоча й саме мало красиву сріблясту одежу.

І раптом «Ескімо» помітило, що воно лежить у калюжі.

— Ой, ой, звідки ця біла водичка? Треба перекотитися!

«Ескімо» відкотилося подалі. Але маленька біла смужка теж потяглася слідом.

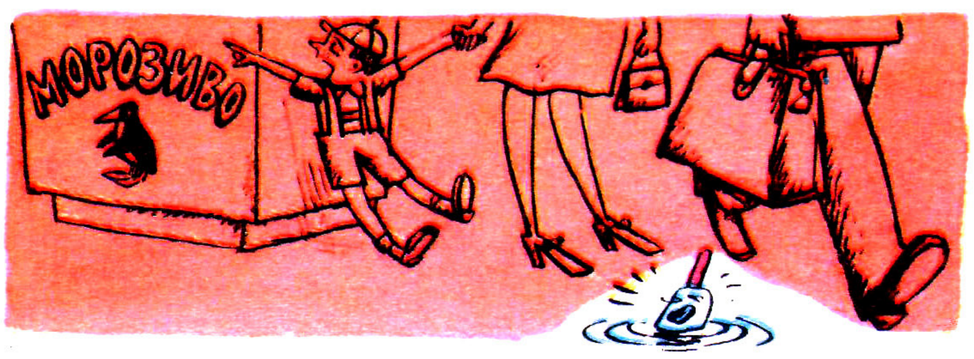
І тоді «Ескімо» зрозуміло: воно тане. Так, тане, тане!..

— Допоможіть, рятуйте! — заволало воно.

Але хіба хто-небудь, крім морозива, знає, якою мовою розмовляє «Ескімо»?

Ось так і розтануло «Ескімо» на паличці...

Юрій ЯРМИШ.

ДИТЯЧА ПРОГРАМА

Мишко дивиться телевізор. Але програма для дорослих йому нецікава.

— Мамо,— питає Мишко,— а чому це нічого не показують для дітей?

— Бо дитяча програма сьогодні буде тільки після обіду.

— Тоді давай мені швидше обідати! — загукав Мишко.

Станіслав ГЛАДАР.

ЗЛАМАВ ЗУБА

— Тату! Зуба я зламав!
— Покажи-но, сину!
— Ой! За комір він упав
І лоскоче спину!
— Зуб? За комір? Молодця!
Загадковий номер!..
— Та не мій, а з гребінця
Зуб упав за комір!..

Грицько БОЙКО.

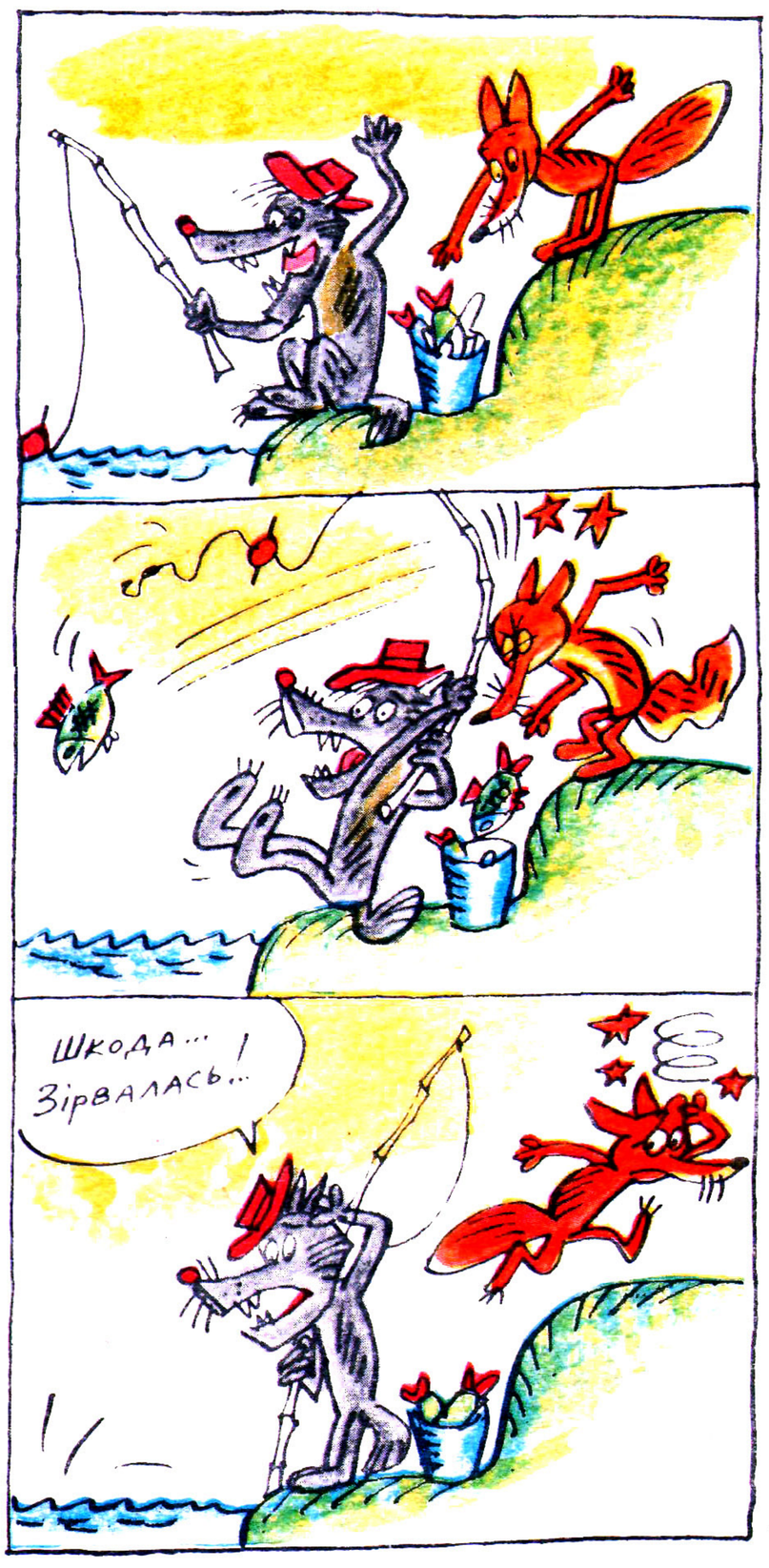

ХИТРА КАТРУСЯ

— Мамо, мамочко! Подивись, подивись...
— Що ти цікавого побачила, Катрусю?
— Он іде тьотя з дівчинкою...
— Ну, то й що?
— На дівчинці точнісінько таке гарненьке платтячко, якого у мене немає.

Ю. ГЕКЕЛЬМАН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Гусейнів «метод»

ПРИТЧА-ЖАРТ

Горе й лихо! Падишах Анушірван
Став гладкий, немов годований кабан!
Навіть більше: перегнав і кабана —
Став, як бочка велетенська з-під вина.
Хто на нього збоку гляне — просто жах —
Вже у двері не пролазить падишах;
Важко йти йому, зробити важко крок.
Він забувся про двохсот своїх жінок.
І від того сохне-стогне весь гарем... книжках
А володар гладша й гладша з кожним днем.
Приїжджали лікарі з чужих країв,
Все робили, щоб він схуднув — не товстів,
Та нічого товстуну не помогло —
Іще дужче падишаха рознесло.
А як став він до безмежності товстим,
То з'явився Гусейн-астролог перед ним —
Той мудрець, що добре тямить у книжках,
Що майбутнє визначає по зірках.
Товстуна Гусейн довгенько оглядав,
Довго думав... І нарешті прошептав:
— О володарю, казать я не хотів,
Але житимеш ти сорок дев'ять днів.
Після цього — забере тебе аллах...
Як затрясся з переляку падишах,
Як розгнівавсь-розходився Анушірван:
— Не мудрець ти, — закричав, — а шарлатан!
Як насмілився ти, раб нещасний, гидь,
Падишаха передчасно хоронить?!
Гей, схопіть його! Закуйте і — в тюрму:
Хай посидить!.. Доведу-таки йому,
Що не вмру — не забере аллах мене.
А як строк
на п'ятдесятий день мине,
Посміюся над Гусейном досхочу —
Сам
пусту його «макітру» відсічу!...
Перший день минає... другий...
Та біда:
Чорний сум на падишаха напада;
Мало їсть він (кляте серце — тень та тень!),
Все він думає
про п'ятдесятий день,
Та все ходить, мудреця того кляне:
Адже знать, коли помреш ти, це — страшне!
Як минуло у тривозі двадцять днів,
Спало пузо в падишаха — похудів.
Як пішов тридцятий день — потоншав стан:
Може в двері вже пройти Анушірван.
Сорок третій день минає — наш бідак
Став тендітний і стрункий, немов юнак.
І хоч душу його крають туга й щем,
Вже, гляди, ні-ні, й згадає про гарем...
І нарешті наступив останній день.
У палаці все завмерло — ні телень.
Та найбільш Анушірвана страх бере:
Як сьогодні він — помре чи не помре?...
Не помер! Живий!!! І радість у очах,
І сміється, і танцює падишах,
І кричить на весь палац Анушірван:
— Гей, несіть мені дамаський ятаган!
І ведіть сюди Гусейна-брехуна —
Розквитаюся за все із ним сповна!..
Привели. Стоїть Гусейн у ланцюгах.
А навпроти — з ятаганом падишах.
— Ну, — суворо запитав, — кажи тепер,
Ти накаркав, щоб із ляку я помер?!
— Ні,—всміхнувсь мудрець нежданo, —
я бажав,
Щоб ти схуднув, обжиратись перестав.
Знаю сам, що вчинок мій — великий гріх,
Та пробач. Інакше діяти не міг...
Як почув це падишах Анушірван,
Геть відкинув свій дамаський ятаган,
Він Гусейна-мудреця нагородив,
І сміявся та радів усе, радів...
. . . . . .
В притчі цій закладена глибока суть
Для отих, котрі їдять без міри й п'ють.
Гей ви хлопці, молоді ще,
а товсті,
Не подіяли на вас Амосова статті—
Все повнієте і в профіль, і анфас...
Ех, Гусейна-мудреця нема на вас!

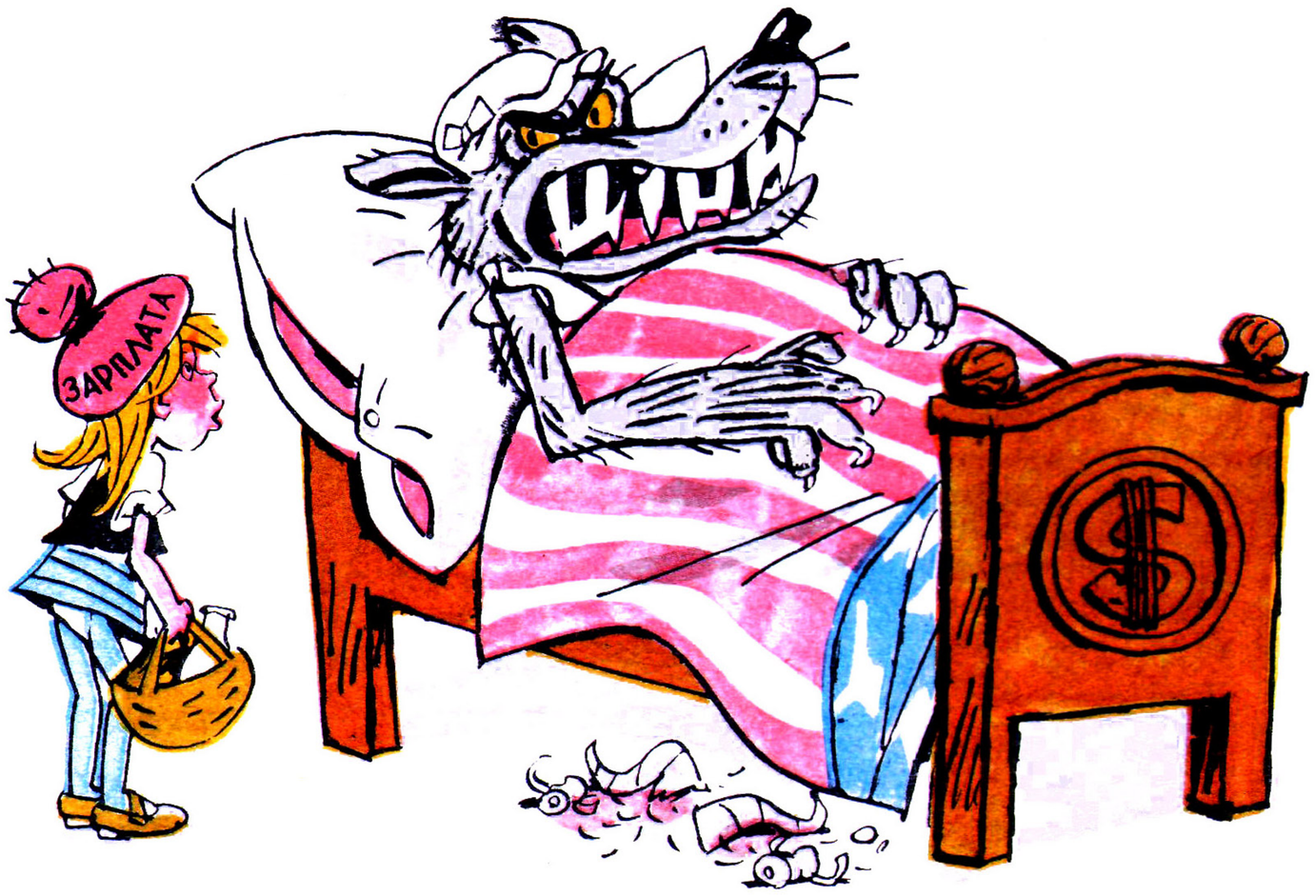
Іван НЕМИРОВИЧ.

НОВИЙ ВАРІАНТ КАЗКИ ПРО ЧЕРВОНУ ШАПОЧКУ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Телеграфні агентства США систематично передають повідомлення про нові підвищення цін на продовольчі товари.

(Із газет).

— А навіщо тобі такі великі зуби?

ЯКЕ ЇХАЛО, ТАКОГО І ЗДИБАЛО

(Неправдоподібний випадок, який трапився насправді)

— Що несеш? — перестрів уночі комірник свого сторожа і сам відповів за нього. — Комбікорм?! Так сторожуєш?!

Сторож поставив мішок на землю, відійшов на декілька кроків і направив рушницю на комірника.

— Ану, ні з місця! Украв, значить?!

— Та як ти смієш?! Та ти... Та я...

— Бери мішок і неси в контору. Там розберуться... ти чи я...

— Ти що, збожеволів?!

— Я не збожеволів, а дію згідно з інструкцією. І не сіпатись! Бо рушниця заряджена.

— Іване! Ти що, мене не впізнав?

— Впізнав, не впізнав! Всякі тут ходять. Колгоспне добро тягнуть. Бери свій мішок і неси.

— Але він не мій, а твій.

— Ти ще смієш... Перший раз палю вгору...

— Іване, ти що, збожеволів?.. Це нахабство. І взагалі... Мені скоріше повірять, бо в мене комбікорму вистачає. Учора цілу підводу привезли.

— Підводами крадеш?

— Я не крав — я виписав.

— Знаю, як ти виписав. Виписав центнер, а привіз десять.

— Нічого ти не знаєш. І кінчай цю комедію, — комірник ступнув до сторожа.

— Ні кроку вперед! Бери мішок, кажу! Ну! Бо зараз почну стріляти.

Комірник звалив на плечі комбікорм і під дулом рушниці пішов у напрямку контори.

— Іване, га, Іване, — звернувся він через деякий час до свого конвоїра. — А може, я цей мішок заніс би до тебе... Так буде краще...

— Ви так думаєте? — пом'якшав сторож.

— Звичайно.

— Боюся.

— Не бійся. Я дам тобі розписку, що на власних плечах доставив його під твою хату.

— Якщо з розпискою, то можна... Повертайте... І ви мене не бачили, а я вас...

Іван ПАВЛИХА.

м. Калуш
Івано-Франківської області.

●

КАЛАМБУРИ

МЕТА

Поставив критик за мету —
«Цього поета замету!»

СТІЙКІСТЬ

Хотіла теща з дому вижить,
Не той був зять! Спромігся
вижить.

СТАРИЙ ПАРУБОК

«У нього, їй-право, не серце, а
мур!» —
Ламаючи стріли, промовив
Амур.

Григорій ГАРЧЕНКО.

Народні усмішки

ДОБРЕ ПОСНІДАВ

ПЕРШИЙ: — Ох, і добряче ж я поснідав! — І пританцьовує.
ДРУГИЙ: — А що ж ти таке смачне їв?
ПЕРШИЙ: — Дай шматок хліба, тоді скажу.

Повідомив П. К. УЛИЗЬКО
із с. Григорівки Бахмацького
району Чернігівської області.

КРАЩЕ РАНЕЦЬ

— Матвійку, що тобі купити: портфель чи ранець?
— Краще ранець. Руки будуть вільні й з рогатки можна буде стріляти.

Повідомив І. ТАРАСЮК
із с. Коршів Ровенської області.

ДОБРЕ ЗВАРЮЄ

На роботі слюсар запитує електрозварювальника:
— Навіщо ти дріт із собою взяв?
— Та зв'язувати, щоб не розпалися деталі, які я зварю.

ТЕЖ ТРУДЯГА

Робітник говорить начальникові зміни:
— За отим новеньким я цілу зміну дивився. Нічого не робив, тільки вештався по цеху.
— А ви що робили цілу зміну?
— Та за новеньким же дивився.

Повідомив М. БІДА
із м. Запоріжжя.

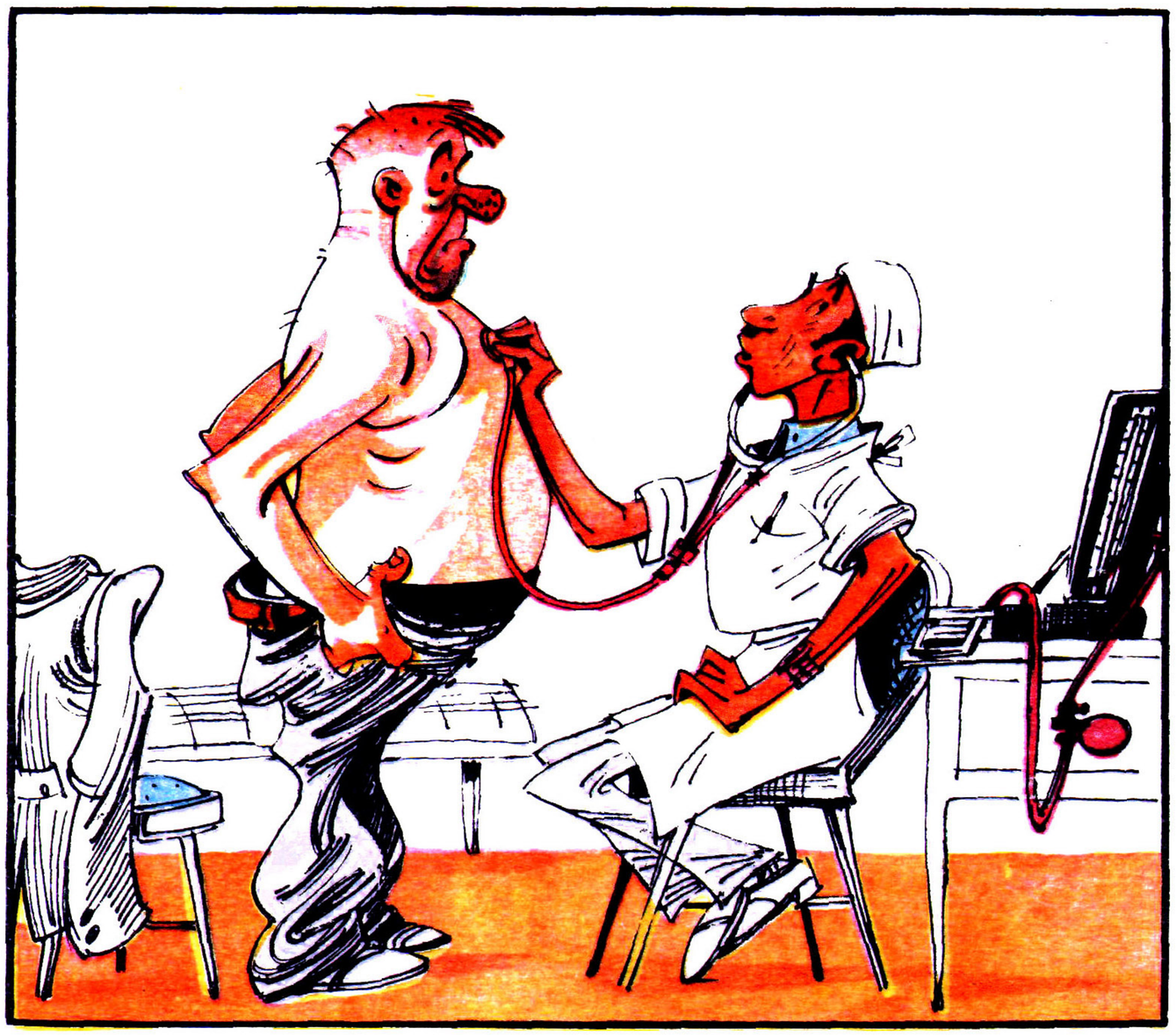

ТРЕБА САМІЙ ЗНАТИ

Підходить циганка до жінки на ринку та й каже:
— Дай мені двадцять копійок і руку, а я тобі поворожу.
Та дала. Циганка почала верзти всяку всячину. Врешті жінка спинила її:
— Наговорила ти мені багато, а правди не сказала. Навіть не сказала, чи є у мене чоловік і діти.
А та їй:
— А ти, золотко, хіба сама не знаєш, хто у тебе є?!

Повідомив П. ГРУШЕЦЬКИЙ
із с. Іванівці
Чернівецької області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

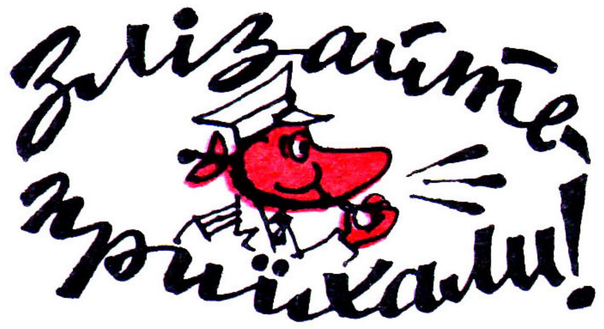
— У вашому серці явно відчуваються перепої.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Через тебе, розтяпу, я окуляри розбив.

Так хто ж був першим?..

Бігав собі шляхами-дорогами колгоспу імені Калініна Зіньківського району на Полтавщині моторний тракторець МТЗ-5. Бігав-бігав та й зносився.

Довго думали в колгоспі, що з ним робити. Списувати нібито рано. Стогне, а колеса крутяться... І придумали: залучити старенького до перевезень кормів на тваринницькій фермі. Правильно, одне слово, придумали і ухвалили.

Але... Кого ж трактористом? Кваліфікований механізатор на нього не сяде. На такій техніці— ні задоволення працею, ні понадпланових відсотків, ні, тим більше, рекордів...

І раптом хтось вигукнув: «Мороховець!» Він до рекордів не пнеться, хіба от до випивки — аж тремтить. Саме по ньому й робота. Якщо напідпитку Мороховець і зачепить трактором за дерево або стіну та відірве колесо — ні за чим буде й жалкувати. Трактор все одно на ладан дихає...

— Мороховець, то й Мороховець! — авторитетно погодився голова колгоспу І. Д. Салій, а за ним і всі члени правління. Якщо до цього у глибині чиєїсь душі й ворушилися якісь сумніви, то після слів голови в усіх на душі стало спокійно.

Повеселів і Мороховець — бач, знову при ділі. Знову довірили в його тремтячі від випивок руки яку-не-яку, але техніку! Зустрівся через якийсь там час зі своїм дружком, поділився з ним радістю і на радощах хильнув із ним... рівно по стільки, скільки треба було для того, щоб широким жестом передати важелі управління дружкові, а самому сісти з ним поряд.

На тому всі радощі і скінчилися. Вибігла, ні з сього ні з того, на дорогу канава, пірнув у неї старенький тракторець із пасажирами та й перекинувся. Дружок загинув, а Мороховцю добре пом'яло ребра.

...Тепер у селі Пишненках довго й боляче намагаються пригадати, хто ж першим вигукнув оце сакраментальне: «Мороховець!» Ні, щось ніяк не пригадується! Не можуть згадати того ані члени правління, ані сам голова колгоспу товариш Салій...

Б. СИНЕЛЬНИКОВ,
начальник відділу управління ДАІ МВС УРСР, підполковник міліції.

Юрій ІВАКІН

З циклу пародій «2×2=?»

ВОЛОДИМИР ДРОЗД

Химерні химерії Решета Михайла

...Пробудив мене до життя голос учительки Гуцихи:

— Решето Михайло, ласкаво просю до дошки!

Весело та щасливо, як і належало справжньому школяреві першого класу, підвівся я з місця...

— А тепер, Михайлику, скажи нам, скільки буде два помножити на два?

Я подивився на стелю. Відповідь легенько погойдувалася над моєю головою, учепившись прозорими лапками за люстру, і брала мене на кпини, висолоплюючи язика. Я забоявся, що вона відірветься від люстри і попливе в безвість, цятковану білими купчастими хмарами, а я гнатимусь за нею і не дожену. Підстрибом я вхопив її за хвіст і потягнув до себе, але вона рвонулася, затріпотіла крильцями й попливла крізь вікно в піднебесся, гойдаючись у повітрі, як гойдається човен на хвилях. У руці залишився лише її благенький хвостик. Я хазяйновито згорнув його і поклав у кишеню.

— Відповідай, Михайлику,— нагадала Гуциха.

Я подумки підбирав слова.

— Значить, так, — почав я, погладжуючи в кишені долонею теплий ворс здобутого хвоста,— ви питаєте, що станеться, якщо помножити два на два? Абсурдно вважати, ніби існує кілька різних, однаково правильних відповідей на порушене питання. Тут можлива тільки одна єдино правильна відповідь, а саме та, яка є правильною. Очевидячки, двічі по два — не зелена корова Манька і не тітка Федора, яка чомусь зве себе Дорою, а якраз стільки, скільки має бути. Не більше і не менше. Арифметика — це найточніша з наук, яка не дозволяє жодних неточностей, похибок, помилок, перекручень та інших відхилень від істини, бо за них у класному журналі ставлять двійку. А двійка нагадує мені отруйну кобру, що ось-ось стрибне на свою жертву. Правдиву відповідь на вищесформульоване питання ми знайдемо в таблиці множення, яку я навпросонь пам'ятаю. Її надруковано на обкладинці мого зошита з арифметики... На превеликий жаль, тим зошитом вчора повечеряла зелена корова Манька, як не вірите, спитайте у старого коня Шептала, він це бачив на власні очі.

Прислухаючись до свого мужнього голосу, говорив я й інші гідні сьогоднішнього дня слова про винятково велике значення таблиці множення в шкільній програмі, сільському господарстві, літературі і мистецтві і взагалі — в культурному й економічному розвитку людства.

Слова текли потоком з мого рота, бриніли, пінилися, вирували, витанцьовували хвилями, гойдали парти. Нарешті нестримним весняним ручаєм вирвалися з класу в шкільний коридор, а звідти на вулицю. І ось гомінлива річечка весело потекла через Пакуль, наповнила живою водою навколишні яри, балки і вирви (там тепер пакульський колгосп викохує добірних карасів), і вже великою річкою збігла з Собакаревої гори в долину, відрізаючи нас від Ирію. Негайно ж Академія наук організувала комплексну експедицію по вивченню гідроресурсів нової річки, а Ирійська міськрада обладнала на березі культурний пляж з грибками, тентами, роздягальнями, буфетами, вишкою для стрибків у воду і прокатом човнів. Пляж цей і досі є улюбленим місцем відпочинку громадян Ирію. Я й сам тепер полюбляю загоряти влітку на його ласкавому пісочку.

— Замкни рота, Михайлику! — благала мене вчителька.— Бо ми геть усі потонемо в твоїх словесах, і вийде з цього катастрофа!..

Та я вже не міг зупинитися, хоч вода доходила нам до грудей. Школярі галасливо повскакували на парти, вчителька Гуциха — на стіл.

— Ще одна прекрасна катастрофа! — долинув з далекого Ирію чийсь голос у письменницьких окулярах.

Той голос почули пакульські жінки, і за якихось півдня мило, сіль, цукор та крам перебралися з крамниць до комор досвідчених і завбачливих пакулівчан. Чутки про світову катастрофу в ті часи не були дивиною для Пакуля.

До класу приплив на білому пароплаві «Дніпро» директор.

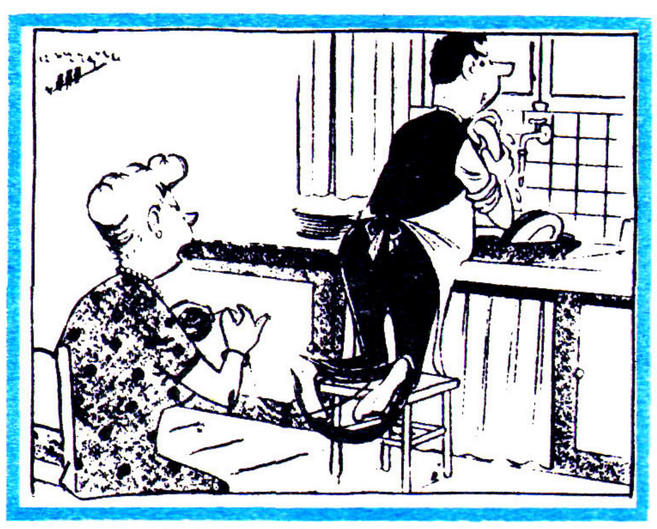
— Так і знав, знову цей Решето Михайло! — пророк він. — Ану покличте сюди редактора!

Покликали. Редактор роздягнувся й шубовснув з борту «Дніпра» у воду. Переборюючи течію і хвилі, підплив до мене і запечатав мені рота якоюсь рецензією.

Вода поволі почала спадати.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «СТЪРШЕЛ» — Софія, «АРЕНЯ» — Белград, «Діманш» — Париж, «БТА-паралелі» — Софія, «Соціалістична Чехословаччина» — Прага.

— Мільк, ти можеш, щоб ще й ногами не дригати?

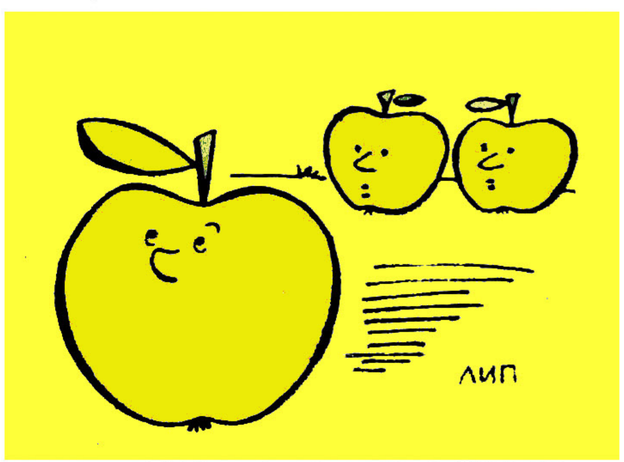
— Заради своєї жінки я готовий на все. Сьогодні, наприклад, ми йдемо в театр.

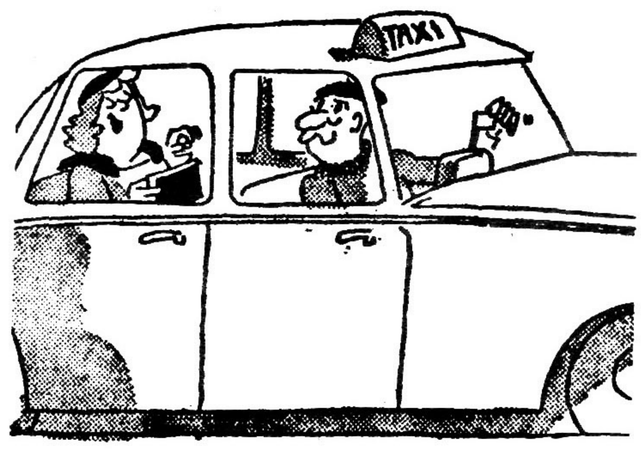
— Це моя перша дитина.

— Франтеку, схаменися! Мало тобі, що ти пропив усі наші меблі?

— Воно дуже поважне! Його бабуся була причиною відкриття закону Ньютона.

— Мені не вистачає грошей, прошу проїхати назад на п'ятсот метрів.

Друже Перче!

Чи може чиє-небудь, навіть чесне, слово бути надійним матеріалом? Сумніваєшся? Ми теж. А між тим, лише на чесному слові тримаються не один стовп електромережі і не один кілометр дротів у селі Нова Радча Народицького району. Тримаються, що й казати, погано. Ледь дмухне вітерець, починаються короткі замикання, і півсела сидить без світла.

Пробували ми встановити, на чиєму саме чесному слові усе це тримається, але безуспішно. Начальник районної електромережі І. І. Савута запевнив, що він тут ні при чому. «Наш службовий обов'язок — гроші збирати за електроенергію, — пояснив він, — а за ремонт відповідають керівники Овруцького району електричних мереж». — «То повідомте туди, — просимо, — не дай боже, ще комусь на голову стовп упаде». — «А я цією вулицею не ходжу, — заспокоїв нас тов. Савута. — і ви не хвилюйтеся: ще з рік постоїть».

А ми все-таки вважаємо, що надійніше буде, коли лінію полагодять. Чи не так?

С. ЯСТРЕМСЬКИЙ,
робітник Давидківського лісництва.

Житомирська область.

Як ти гадаєш, що в Городоцькій центральній лікарні на вагу золота?

Ага, розгубився. Нічого, Перче, не ти перший не зумів правильно відповісти на це запитання. Найцінніше у нас... вода. Не дистильована, а звичайнісінька вода, яку вживають для пиття, прання, приготування їжі і т. д. Буває, дадуть тобі ліків, а запити їх нічим. І хворих викупати нема де. Бо води на території лікарні немає, її підвозять здалеку і нерегулярно.

А в міськкомунгоспі все обіцяють пробурити окрему свердловину або ж підключити лікарню до тієї, що має сусідній верстатобудівний завод. Лляться словесна водичка з уст обіцяльників уже більше року. Шкода тільки, що нею спрагу хворих не вгамувати.

ПАЦІЄНТИ ЛІКАРНІ.
Усього 11 підписів.

Хмельницька область.

Тобі, випадково, баштовий кран не потрібен? Цілком справний, хоч сьогодні бери та піднімай ним найрізноманітніші вантажі. Не потрібен, кажеш! А може, знаєш, хто від нього не відмовиться, то перекажи, нехай приїздить на Сигнаївський хлібоприймальний пункт, що в Шполянському районі Черкаської області. Віддамо задарма, ще й спасибі на дорогу скажемо.

Кран цей, правда, не нам, а Рокитнянському госпрозрахунковому будівельно-монтажному управлінню київського тресту «Спецелеватормлинбуд» належить, але це ніякого значення не має. Керівникам управління ми вже не раз нагадували, щоб демонтували кран, але вони і вухом не ведуть. З усього видно, що не потрібен їм кран. І ми теж раді здихатися цього крана, бо стоїть він ще з 1973 року і через нього склад місткістю у дві тисячі тонн повністю механізований, автоматизований, не функціонує: немає як до складу подати залізничні вагони.

В. ВОЛОШИН,
секретар парторганізації хлібоприймального пункту.
І. ГРАБОВЕНКО,
старший майстер.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Я думаю, що в такому оформленні ці глечики купуватимуть нарозхват.

Страшне перо не в гусака...

«Я поїхала, бо мусіла. Директор сказав, щоб я писала пояснюючу записку на дорозі».

(Із протоколу).

Надіслав Б. КОСЬМІЙ.

* * *

«Продається пес імя булдог, звертатись в обласный центр уліца Камарова єво іздалєка почуєш єслі захотіш».

(Із об'яви).

Надіслав В. СТЕФАНЮК.

* * *

«В селі Іванівка виявлено вісім непроштампованих глядачів на двосерійному фільмі сумою три тридцять».

(Із акта).

«Після раптового приходу на склад запчастин і сировини в мене виникли болі живота і утворилася недостача».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав Є. КУДРАЙ.

* * *

«Заїхати до завгоспа, завезти його на м'ясокомбінат, і звідти попуті забрати його м'ясо».

(Із книги нарядів).

—

«Трактор «Т-74» в ночі не працював так як тракторист цілу ніч проседів у річці, і буксував».

(Із доповідної).

Надіслав П. ОМЕЛЬЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У замітці «Не вистачило духу» («Перець» № 22 за 1974 рік) повідомлялося про те, що у крамниці споживчого товариства села Великі Будки Недригайлівського району панує антисанітарія.

Заступник голови правління Сумської облспоживспілки тов. Ковбасюк повідомив редакцію, що замітку було розглянуто на засіданні правління Недригайлівської райспоживспілки.

Оскільки вказана крамниця міститься у старому приміщенні, правління облспоживспілки виділило необхідні кошти для спорудження у селі Великі Будки нового продовольчого магазину. Будівництво передбачено закінчити в першому півріччі 1975 року.

★ Молодь села Шупарка (Тернопільщина) написала Перцеві про те, що у новозбудованому Будинку культури розмістилися всі установи села, навіть готель, а от місця для гуртkової роботи не залишилось.

Голова виконкому Борщівської райради тов. Стецько повідомив редакцію, що такий факт дійсно мав місце. Райвиконком зобов'язав виконком сільської Ради та правління колгоспу негайно звільнити три кімнати, відремонтувати їх і створити умови для роботи гуртків художньої самодіяльності.

★ У селі Адампіль (Хмельницька область) місцевий колгосп «Заповіт Ілліча» випускає рідкий гній з ферми просто у ставок. Вода страшенно забруднюється, риба гине. Про це писали у листі жителі цього села.

Як повідомив редакцію заступник голови Старосинявського райвиконкому тов. Задорожний, факти підтвердились. За грубе порушення санітарних правил щодо збереження гною і за забруднення ставка райвиконком суворо попередив керівників колгоспу, а райсанепідстанція наклала грошові штрафи на агронома і зооветспеціалістів колгоспу.

★ У листі вчителів Плисецької середньої школи (Васильківський район) повідомлялося про те, що директор їхньої школи Данильченко П. М. не справляється з своїми обов'язками.

Секретар Київського обкому КП України тов. Капто повідомив редакцію, що за недоліки у керівництві навчально-виховним процесом Данильченка з посади директора школи знято.

★ Мешканці села Старе Село (Львівщина) у своєму листі до редакції запитували: коли ж нарешті на їхній автобусній зупинці буде автопавільйон?

З цим листом Перець звернувся до голови Нестерівського райвиконкому тов. Негоди, який повідомив, що будівництво автопавільйону у Старому Селі заплановано на 1975 рік.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 11 (957) (на украинском языке) Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

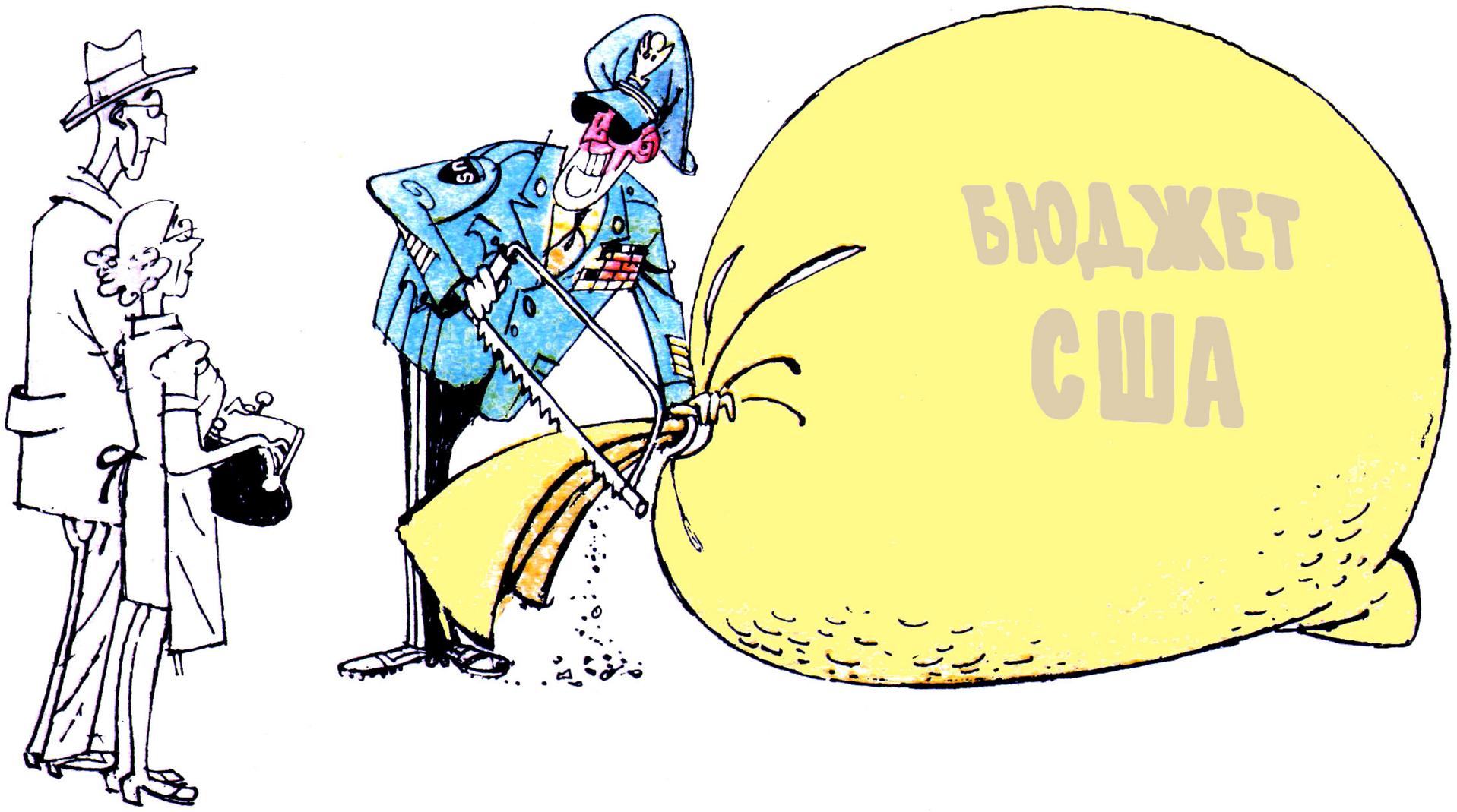
Здано до набору 29. IV. 1975 р. Підписано до друку 19. V. 1975 р. БФ 11421 Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02559. Тираж 2 850 000 прим.

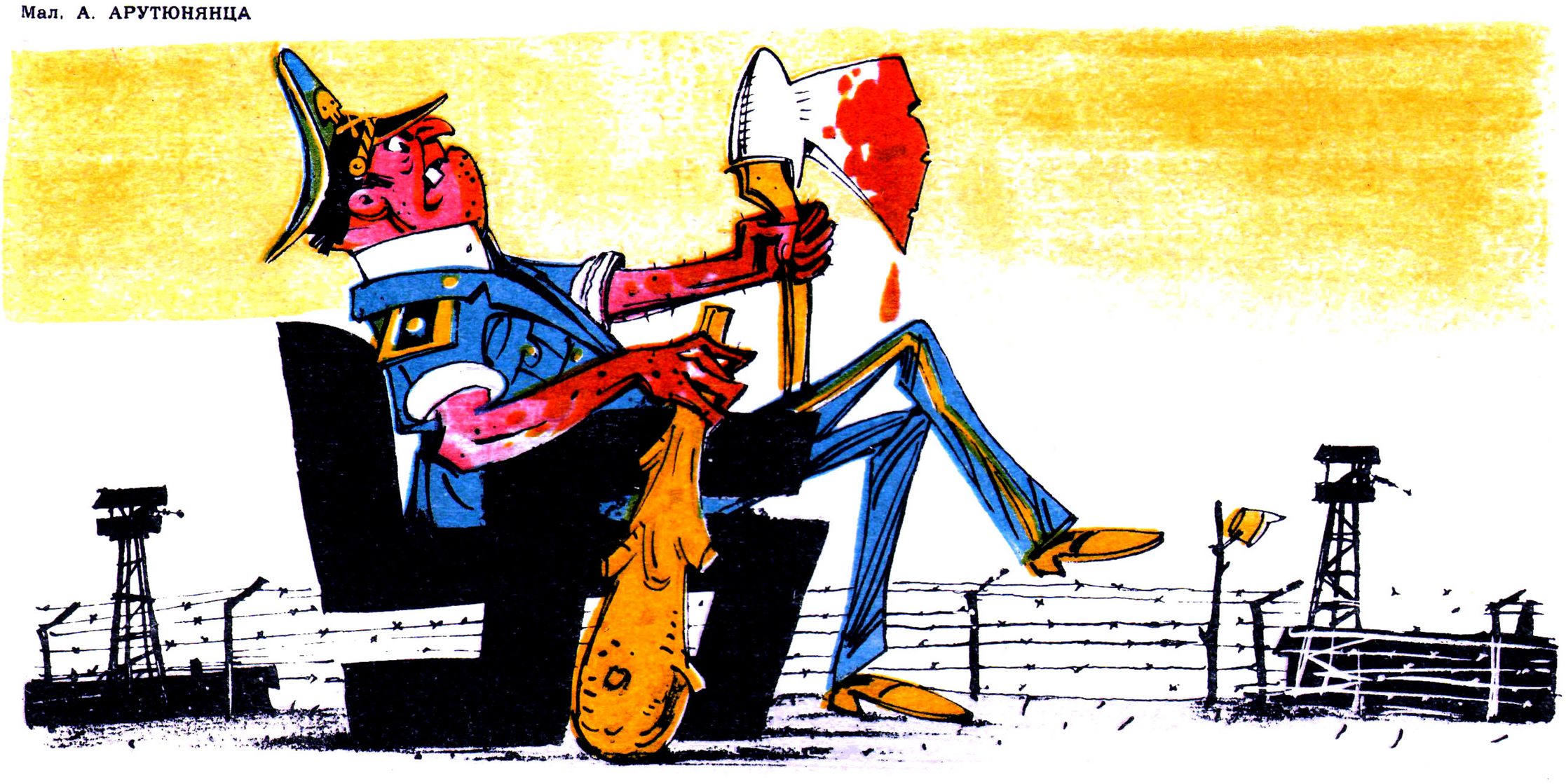
perec-ua. perec-ua.
Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com
perec-ua. perec-ua.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А це вам на соціальні потреби.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Піночет і його трон.